Stjernen

December 1986
Årgang 135
Nummer 8

Stjernen

December 1986
135. årgang
Nummer 8

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign, New Era* og *Friend*.

Den guddommelige Tiendelov (s. 14)

Indhold

Børnestjernen

På omslaget: Maleri af Bernardino Luini, Madonna med roserne (16. århundredes renæssance), Ambrosiana biblioteket i Milano

Stjernen

Redaktør: Jørgen Ljungstrøm,
Medredaktør: Tom A. Jensen

Redaktionens adresse:
Translation Division
Vodroffsvej 7,
DK-1900 København V.
Tlf. (01) 31 50 83

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge

Abonnement:
8 numre Dkr. 72,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00
(surface mail).

Udkommer 8 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 0529 DA

Budskab fra Det øverste Præsidentskab

Hvad ønsker Frelseren at vi skal ofre? VI SKAL OFRE OS SELV

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Det er juletid og vi synger og taler om den store gave som Gud vor evige Fader skænkede os, da han gav sin Søn til menneskehedens forløsning. Det er et tidspunkt hvor vi ærbødigt mediterer over den uforlignelige gave som denne Søn er, han der gav sit liv for at frelse verden. Det er også et tidspunkt hvor vi spekulerer på hvordan vi mon bedst kan vise ham ære.

Jesus Kristus skabte, under sin Faders ledelse, den jord vi lever på. Han var Abrahams, Isaks og Jakobs Gud.

Han var den der inspirerede alle de fordums profeter, når de talte som Helligånden bevægede dem til. De talte om ham når de irettesatte konger, når de revsede nationerne, og i deres forudseenhed som seere når de ved åbenbaringens kraft forkyndte at den lovede Messias ville komme: „Derfor vil Herren selv give eder et tegn: se, jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn, og hun kalder ham Immanuel" (Es. 7:14).

„Og Herrens Ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, Herrens kundskabs og frygts Ånd" (Es. 11:2).

„På hans skuldre skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig Gud – Evigheds-Fader, Fredsfyrste" (Es. 9:6).

Han, Guds Søn, nedlod sig til at påtage sig et jordisk legeme. Hans mor, den smukkeste af alle jomfruer, som Nephi så i et syn, bragte ham til verden. Hans far, den evige Gud, udstyrede ham med magt over døden.

Gaver til den nyfødte Konge

Da han kom til jorden blev han lagt i en krybbe, fordi der ikke var plads på herberget. En engel spurgte Nephi, som havde set alt dette i et syn: „Fatter du Guds nåde?" (1 Nephi 11:16). Jeg tror ikke at nogen af os fuldt ud forstår hvordan den store Jehova kunne komme ned blandt menneskene, blive født og lagt i en krybbe blandt et forhadt folk, som jøderne var det, i et besat land, underlagt Romerriget var på det tidspunkt. Men ved hans fødsel sang et englekor til hans ære. Der kom hyrder for at tilbede ham. En ny stjerne opstod i øst. Der var vise mænd som rejste meget langt for at bringe ham guld, røgelse og myrra. Man må formode at de fulde af undren og ærefrygt har rørt ved de små hænder, da de skænkede den nyfødte konge deres gaver.

Så vidt vi ved var Kristi barndom og ungdom ikke særlig bemærkelsesværdig, skønt Lukas siger at „Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker" (Luk. 2:52). Men i de mirakuløse tre år, hans offentlige mission varede, fik vi lærdomme ved hans forskrift og eksempel, og de har været til berigelse for hele menneskeheden i alle årene lige siden.

Johannes Døber talte ved åbenbarelsens kraft da han om Jesus sagde: „Se Guds lam, som bærer verdens synd!" (Joh. 1:29).

Det var den Almægtiges røst der ved Jordan erklærede: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag" (Matt. 3:17).

Et Mirakelmenneske

Jesus var et mirakelmenneske. Han der havde skabt verden, og som den store Jehova styrede han den, havde forstand på jordens elementer og vidste hvordan livet fungerer. Han begyndte med at forvandle vand til vin i Kana, hvorpå han fortsatte med at få

Maleri af Giorgione
Hyrdernes tilbedelse (ca 1510)
Det nationale kunstgalleri i Washington D. C.

de lamme til at gå, de blinde til at se, vække de døde til live, for han, Mesterlægen, helbredte ved den myndighed han havde fået i arv, i kraft af at han var Guds Søn.

Han trøstede de sorgfulde i sin tid og alle efterfølgende slægter, som virkelig ville tro på ham. Han har sagt til hver og én af os: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let" (Matt. 11:28–30).

Ved brønden i Samaria fortalte Jesus om den frelsende kraft i hans lærdomme, idet han sagde: „Enhver, som drikker af dette vand, vil tørste igen, men den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham skal i ham blive et kildespring til evigt liv" (Joh. 4:13–14).

„Jeg er opstandelsen"

Han er Herre over liv og død. Han erklærede den sørgende Marta sin evige magt, da han sagde: „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø" (Joh. 11:25–26).

Det er således den Kristus, hvis fødsel vi fejrer. Denne verdens skaber, Jehova i Det gamle Testamente, påtog sig at leve på jorden og blive menneskehedens Forløser. Hans jordiske mission gik ud på tjeneste og selvfornægtelse – på at undervise, velsigne, helbrede, opløfte – og højdepunktet i det hele var det store og sidste offer, som frembragte forsoning, forløsning og opstandelse.

Maleri af Jacopo Bassano
En af de vise mænds tilbedelse (16. århundredes renæssance) Pinacoteca, Sansepolcro

Hvis vi påstår at vi tilbeder og følger Mesteren, er vi så ikke også nødt til at leve vort liv i tjeneste, ligesom han gjorde? Ingen kan med rette hævde at eje sit eget liv. Vort liv er en gave fra Gud.

Vi kom ikke til verden ved egen viljestyrke. Vi forlader heller ikke verden efter eget ønske. Vore dage er talte, dog ikke af os selv, men efter Guds vilje.

Mange af os anvender vort liv som om det tilhørte os alene. Vi kan øde det bort hvis vi vil. Men derved er vi svigefulde overfor en stor og hellig tillid. Mesteren gjorde det uendelig klart at „den, som vil frelse sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min og evangeliets skyld, han skal frelse det" (Mark. 8:35).

Hvorfor mon missionærer er så glade? Fordi de glemmer sig selv i tjenesten for andre.

Et kærlighedsarbejde

Hvorfor er tempeltjenere så lykkelige? Fordi det kærlighedsarbejde de udfører mere ligner det fantastiske stedfortrædende arbejde, som Frelseren gjorde for menneskeheden, end noget andet arbejde vi kender til. De forventer heller ingen tak for det de gør. De allerfleste kender ikke andet til den de arbejde for end navnet.

Der er ikke noget bedre tidspunkt end netop julen til at gøre sig klart at vi ikke kan tilbede Kristus rigtigt uden at ofre af os selv.

Lad os i denne juletid, hver især, i Kristi ånd, være lidt mere gavmilde. Det er ikke nok at give legetøj og ting. Det er ikke nok at give de fattige almisser. Jo – det er vigtigt, men det er også vigtigt at vi ofrer os selv, som almisse.

Må vi inderst inde blive klar over

Maleri af Bernardino Luini
Madonna med roserne (16. århundredes renæssance) Ambrosiana biblioteket i Milano

julens rette betydning, så vi kan indse at vort liv, som vi har fået af Gud vor Fader, ikke kun tilhører os selv, men at det skal benyttes i tjenesten for andre.

Præsident Kimball, der var så fint et eksempel på dette princip, han sagde engang til mig: „Jeg sammenligner mit liv med et par sko – det skal slides op i tjenesten for andre."

Gud velsigne jer alle i denne juletid, så det bliver en dejlig tid, men fremfor alt en tid hvor I ofrer jer. ☐

Ideer til hjemmelærere

Nogle punkter der kunne lægges vægt på: Hvis du synes kan du nævne følgende punkter under samtalerne ved dine besøg:

1. Julen er et tidspunkt hvor vi kan tænke over hvordan vi bedst kan bringe Guds Søn ære, efter som det er hans jordiske fødsel vi fejrer.
2. Jesus var et mirakelmenneske. Han, der skabte verden og styrede den, havde forstand på livets funktioner.
3. Vort liv er en gave fra Gud. Vore dage er talte, dog ikke af os, men i henhold til Guds vilje.
4. Julen er fremfor alt den tid hvor vi for alvor må indse at vi bestemt ikke kan tilbede Kristus uden at ofre os.

Hjælp til samtale

1. Fortæl om dine følelser for Frelseren og hvor meget hans liv betyder for os. Bed familiens medlemmer fortælle hvad de føler.
2. Er der noget skriftsted eller citat i denne artikel, som familien kunne læse og drøfte?
3. Ville denne samtale blive bedre hvis du før besøget taler med husets overhoved?

Det lærte jeg på græsgangen, hvor hyrderne lå

Vickie H. Randall

Betlehem, set fra græsgangen, hvor hyrderne lå

Lige idet vi stod af bussen fik vi øje på et telt der tilhørte en beduinfamilie. Lidt længere borte fra vejen kunne vi se to-tre børn der vogtede får, som græssede på højene udenfor Betlehem. Vi var netop ved at afslutte en grupperejse, hvor vi opholdt os 2 uger i Israel, og var taget ud på græsgangene for at afholde et vidnesbyrdmøde.

Mens vi sad på den stenede bjergside og så ud over landet, kunne vi til den ene side se Betlehem. Hvis vi kiggede lidt til venstre i en anden retning, kunne vi se Herodion, en fæstning der ligger på et bjerg. Her byggede Herodes den Store et luxuspalads med bassiner, haver og to hundrede hvide marmortrin. Vi havde besøgt det tidligere på dagen. Men nu, hvor jeg sad og så på det, var det som om det repræsenterede al den materielle velstand man overhovedet kunne ønske sig. I modsætning dertil virkede den lille landsby, Betlehem, som et symbol på alt hvad jeg havde lært om Jesus under vort besøg i det hellige land.

Jeg kiggede frem og tilbage – fra Betlehem til Herodion. Og så spurgte jeg mig selv: Hvad vil du vælge? Jeg ønsker naturligvis at følge Frelseren. Men mon jeg i mine daglige beslutninger og gerninger vælger noget andet?

Mens vi sang julesalmer og udvekslede vidnesbyrd, tænkte jeg på hvor let det er at prioritere det forkerte i første række. Hvor nemt det er at bruge en masse tid på at bekymre sig om noget uvæsentligt, set i et evigt perspektiv. Hvor let er det ikke at tro at det materielle består i al evighed? Og hvor svært kan det ikke være at huske at Jesus sagde: „Ingen kan tjene to herrer" (Matt. 6:24).

Jeg kunne ikke få mit spørgsmål til mig selv ud af hovedet: Hvad vil du vælge? Og så hørte jeg om og om igen, næsten som en bøn, hyrdernes ord: „Lad os dog gå til Betlehem" (Lukas 2:15).

Lige siden jeg kom hjem har jeg ofte tænkt på denne oplevelse – på solen der langsomt gik ned bag Judæas bjerge, på fåreflokken i nærheden, og den fred jeg følte, da jeg påny forpligtede mig til at bekymre mig mindre om det verdslige og være flittigere til at søge Guds rige.

Jeg kan stadig somme tider høre for mig hvordan hyrderne den nat for længe, længe siden på højene i det fjerne sagde: „Lad os dog gå til Betlehem." Og så minder jeg mig selv om at vælge klogt. Herodion ligger i ruiner, men Betlehem består. □

Fæstningen – Herodion på bjergtoppen

HAN VINKEDE AD MIG

John Frazer

Jeg er født i Ungarn, hvor jeg blev calvinist præst. Men efter at være immigreret til Australien for 30 år siden, begyndte jeg at indse at jeg ikke underviste i Kristi sande lære.

Derfor begyndte jeg at skrive en bog om frafaldet. Jeg vidste fra mit studium af Bibelen at „alt (ville) blive genoprettet", så jeg opgav til sidst min præstegerning for at finde den genoprettede sandhed. Det tog mig ikke lang tid at finde den, skønt jeg ikke opdagede det lige med det samme.

En aften i 1956, da jeg kørte fra Geelong til Melbourne i øsende regnvejr, tog jeg et par unge mennesker med op at køre. Det var sidste dages hellige missionærer. Jeg fulgte dem ind på missionshjemmet, hvor missionspræsidenten gav mig en Mormons Bog, som jeg med glæde tog imod. Jeg tilsluttede mig dog ikke kirken på det tidspunkt – jeg spurgte heller ikke om jeg måtte høre noget mere om den.

Så en nat drømte jeg at jeg befandt mig ved en smuk strand. En hvidhåret mand stod i vand til livet. Han havde hvidt tøj på og stod med en Mormons Bog i hånden. Han bad mig komme ud til sig i vandet og sagde at Mesteren ventede på mig. Den næste morgen lavede jeg en tegning af manden som jeg havde set i min drøm, og alt imens fortsatte jeg min søgen efter sandheden.

Noget efter kom to missionærer og ringede på hos mig. Jeg så at de havde en Mormons Bog i hånden. Jeg inviterede dem ind og viste dem den tegning jeg havde lavet. Missionærerne blev meget overraskede. De sagde at det lignede meget et billede af præsident David O. McKay.

De spurgte om de måtte få tegningen. På en eller anden måde kom historien om min drøm og tegningen til Salt Lake City, og jeg fik et brev fra ældste Joseph Fielding Smith, der var præsident for De tolvs Kvorum. I brevet bar han sit vidnesbyrd og rådede mig til at blive døbt.

En missionær fik lov til at udvide sin mission en uge, mens han boede hos mig og vi studerede evangeliet sammen. Selv efter alt dette var jeg stadig bange for at det var en fejltagelse, og jeg mistede hurtigt kontakten med missionærerne.

Men jeg studerede fortsat evangeliet, og en dag, sidst i 1974, lagde jeg en seddel i kirken i Wollongong, New South Wales, hvor der stod at jeg gerne ville mødes med missionærerne.

Endnu engang begyndte de at undervise mig. Vi aftalte tre gange en dåbsdato, og hver gang udsatte jeg det (den ene gang havde de endda fyldt dåbsbassinet med vand).

Min ubeslutsomhed fik ende da jeg blev tilbudt en fortrinlig stilling som oversætter for den australske regering. I den forbindelse skulle jeg rejse til Canberra hver søndag, hvilket gjorde det umuligt for mig at komme i kirken. Jeg besluttede mig til ikke at tilslutte mig kirken og at tage jobbet.

Kort tid efter at jeg havde truffet denne beslutning fik jeg et hjerteanfald, hvilket gjorde at jeg ikke kunne acceptere stillingen. Atter engang lovede jeg at lade mig døbe, men denne gang ændrede jeg beslutning fordi jeg blev forfulgt af mine tidligere præstekammerater.

Jeg blev tilbudt en stilling som calvinist biskop, og skulle have ansvaret for alle som immigrerede til New South Wales.

Da jeg havde modtaget dette tilbud fik jeg endnu et hjerteanfald – mit syvende. Jeg blev klar over at jeg kunne dø når som helst, og at jeg måtte døbes.

Omsider blev jeg døbt den 15. marts 1975, efter at have kendt sandheden så længe, uden at reagere på den.

Nu er mit største ønske at dele evangeliet med mine medmennesker, specielt dem i Ungarn. Jeg har oversat 14 pjecer til ungarnsk og en del af Mormons Bog. Jeg håber en dag at vende tilbage til Ungarn som missionær og fortælle mine tidligere landsmænd om det gengivne evangelium – Herrens evangelium, som han igennem så mange år har beredt mig til at modtage. □

I min drøm så jeg en mand i hvidt tøj, i vand til livet. Han bad mig komme ud til sig, og sagde at Mesteren ønskede at jeg skulle komme.

Det var lige før jul. Jeg kom hjem, udmattet af at gå og nedtrykt over dagens begivenheder. Det var tre måneder siden at jeg havde taget min eksamen fra kirkens skole på Hawaii og var vendt tilbage til min familie på Filippinerne. Men det eneste arbejde jeg kunne få var som bogsælger – jeg solgte leksika, ved at gå fra dør til dør.

„Var det en god dag?" spurte min mor tøvende, da hun så trætheden i mine øjne.

„Ikke særlig. Jeg tror ikke at det er særlig populært at give leksikon i julegave i vore dage." Min stemme lød bedrøvelig. Jeg var nødt til at sælge mindst et sæt leksika for at få råd til at købe julegaver til min familie. Det var tre år siden jeg sidst havde holdt jul sammen med min familie. Jeg havde længtes efter dette øjeblik. Men jeg havde glædet mig endnu mere til at overøse dem med julegaver. Nu, hvor der kun var to dage til jul, havde jeg ingen penge. Pludselig kunne jeg mærke to kærlige arme omkring mig. Det var min lillesøster, Mila. „Du skal ikke bekymre dig om chokoladen til mig," hviskede hun. „Jeg har alligevel ikke godt af søde sager." Så greb hun min hånd og førte mig kærligt hen til middagsbordet.

Under middagen fortalte jeg min familie at jeg var så ked af det, fordi jeg ikke havde solgt nok bøger til at kunne give dem julegaver. Og så begyndte jeg at tage af bordet, i håb om at den samtale var slut.

Så sagde min far noget. „Du har allerede givet os den allerbedste julegave," sagde han. Og så fortsatte han: „Du planlagde at du ville blive på Hawaii for at få et godt arbejde efter din eksamen. Vi sagde at vi kom til at savne dig og bad dig tænke på at komme hjem. Det du der har givet os er vigtigere end nogen materiel gave. Din kærlighed til os kan ikke købes for penge."

Da fik jeg tårer i øjnene.

„Desuden," sagde han, „sker det somme tider at Herren udsætter at give en velsignelse, for at vi kan lære at påskønne de velsignelser der er vigtigere. Det ville være dejligt at få et par nye sko af dig her til jul, men hvilken glæde vil vi have af et par nye sko, hvis du ikke var der og vi kom til at mangle dig i helligdagene?"

Pludselig blev jeg klar over hvor mange gaver jeg allerede havde fået. Jeg havde en kærlig familie. Det var lykkedes mig at blive færdig i skolen, så jeg havde mulighed for at få et bedre betalt arbejde i det kommende år. Men det vigtigste var at jeg evnede at elske mine medmennesker og vise dem min interesse. Dette måtte så blive min gave til dem jeg holdt af. Og måske var det den bedste gave af dem alle.

„For resten," tilføjede min far smilende, „fru Cruz ringede og sagde at hun havde tænkt sig at betale det sæt leksika kontant, som hun købte til sine børn."

„Hurra!" råbte Mila. „Nu kan du købe en æske chokolade til mig i julegave."

Jeg græd mere end jeg lo. Det var den skønneste måde at fejre jul på. Jeg var hjemme hos min familie, og jeg så tingene på en ny måde. □

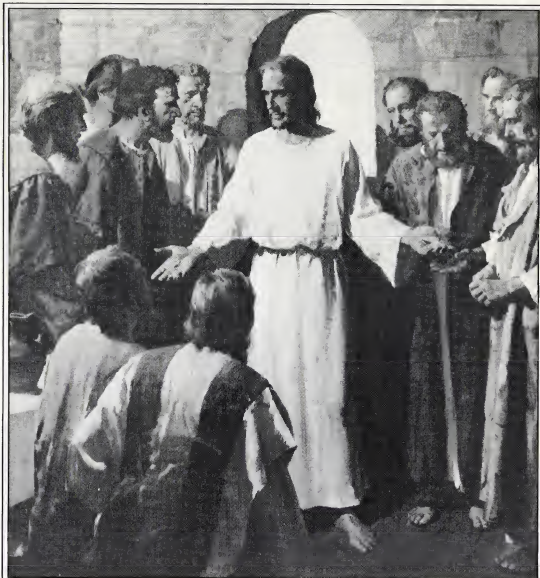

EN KÆRLIGHEDS-GAVE TIL JUL

Marilou D. Paderanga Idos

VED TANKEN PÅ MIN FRELSER KÆR

Todd A. Britsch

„Se mine hænder og fødder" – af Harry Anderson

Bernard af Clairvaux, som i det 12. århundrede tilhørte den cistercienske munkeorden, har i sin salme „Ved tanken på min Frelser kær" skrevet:

Ved tanken på min Frelser kær
fyldes min sjæl med fryd.
Dog vil jeg helst ham være nær,
skue hans trones pryd.

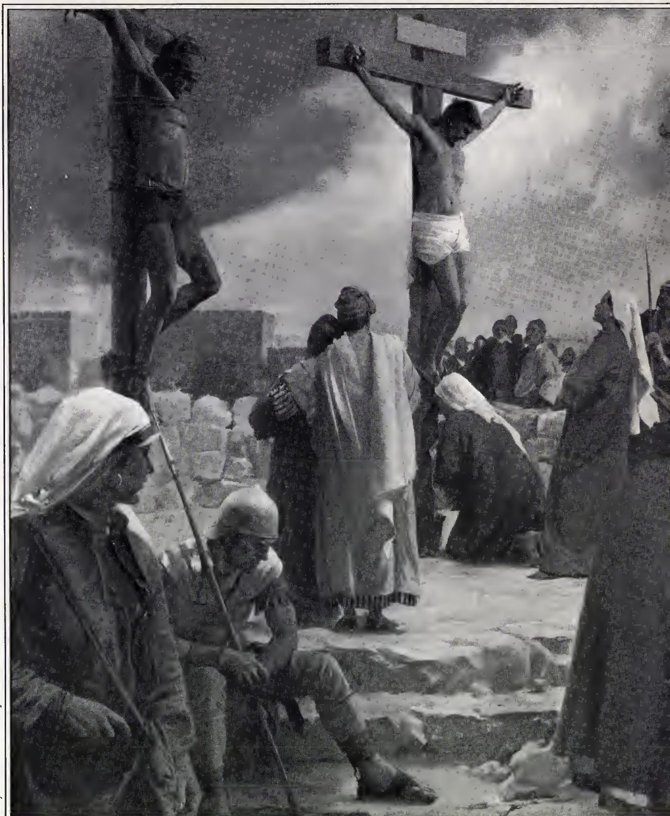
Vel kan jeg større navn i sang
ej tænke på, forstå,
som i mit øre har den klang
og hjertet kan attrå.
(*Sange*, nr. 3).

Jeg blev for nogle år siden ordineret til biskop og indsat til at præsidere over et universitets ward. Da jeg havde fået overdraget de magter og nøgler som hører til denne stilling, fik jeg ansvaret for at være almindelig dommer i Israel.

Det var lige fra begyndelsen den del af kaldelsen, som jeg imødeså med den største ængstelse, men jeg opdagede snart at det også var et område hvor jeg kunne udføre den største tjenestegerning.

Som dommer var det mit ansvar at lytte til wardsmedlemmernes bekendelser, når de havde overtrådt i en sådan grad at deres medlemskab eller fællesskab i kirken var i fare. Jeg må med sorg bekende at det skete for tit. En af mine venner spurgte mig dengang om studenterne havde mange problemer. Jeg svarede med en halv sandhed – at de kun havde få problemer, gang på gang . Men det var netop dette „gang på gang" der bekymrede mig, fordi det var ikke alene det at mange af wardets medlemmer led under alvorlige overtrædelser, men nogle af dem gentog de samme fejltrin, selv efter at de havde været hos deres biskop i et forsøg på at få problemerne løst.

Guds Søn led efter kødet, så han kunne påtage sig sit folks synder og udslette deres overtrædelser ifølge sin befriende magt
(SE ALMA 7:13).

„Korsfæstelsen" – af Harry Anderson

Gentagne synder

I begyndelsen blev jeg forbavset over dette faktum. Disse studenter samlede mod til at komme til mig og indrømme at de havde overtrådt. Og jeg tror at de havde et oprigtigt ønske om at ændre livsførelse. Nogle af dem var nedbrudte af sorg og elendighed, og en samtale sluttede sjældent uden tårer. Men det skete alt for tit at de i løbet af et par dage kom tilbage og var endnu mere nedbrudte, fordi de måtte indrømme at de havde gentaget deres synd.

Når vi talte om omvendelsens principper, opdagede jeg at de vidste temmelig meget om dem. Mange af dem kunne nævne de trin de skulle tage, og mange af dem lagde megen vægt på at de måtte tilgive sig selv. Men de manglede at rede nogle tråde ud, for deres sorg, om den end var nok så ægte, *førte ikke til nogen ændring*. Paulus sagde det således: „Verdens bedrøvelse virker død."

Men det der er brug for er „bedrøvelse efter Guds sind (som) virker til frelse" (2 Kor. 7:10).

Det var en meget enkel sætning jeg faldt over, da jeg gennemgik trosartiklerne med et nyt kirkemedlem, og den gjorde at jeg til sidst blev klar over hvad der var forkert i min rådgivning. Jeg opdagede at jeg benyttede det andet af evangeliets principper før det første. Det vil sige at jeg anbragte omvendelsen før troen på Herren, Jesus Kristus. Det ser måske ikke ud som om det betød noget særligt, men det gjorde det for mig og mine wardsmedlemmer, som jeg skulle rådgive. For vi opdagede påny den kendsgerning at omvendelse er et dødt og nytteløst princip, med mindre man i forvejen tror på Jesus Kristus. Grunden til dette er meget tydelig den, at vi på grund af vore ufuldkommenheder ikke er i stand til at betale syndens pris. Derfor kan prisen ikke betales, uden vi har Kristi nåde og barmhjertighed.

Vi kan virkelig ændre livsførelse

Når vi indser denne kendsgerning begynder vi at tro på at Herren kan give os styrke til for alvor at ændre

livsførelse. Denne tro giver os kraft til at forandre os, fordi vi får tillid til, at dersom vi omsætter Kristi lærdomme til gerninger i vort liv, så vil han hjælpe os til at blive fri for syndens virkninger. Som følge af denne tro på Herren og hans barmhjertighed, får vi kraft til at holde ud og hele tiden søge at være retfærdige.

Alma den yngre, som vidste hvilke lidelser man skal igennem når man afviser sin Forløser, har beskrevet Herrens barmhjertighed således:

„Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed efter kødet, så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder.

Og Ånden kender alle ting; men Guds Søn lider efter kødet, så han kan påtage sig sit folks synder og udslette deres overtrædelser ifølge sin befriende magt" (Alma 7:12–13).

Hos kong Benjamins folk ser vi et eksempel på mennesker der blev bevæget til at omvende sig ved at tro på Kristus.

Da de havde overvejet deres egen kødelige tilstand råbte de højt i kor: „O, vær barmhjertig og anvend Kristi forsonende blod, så at vi kan få tilgivelse for vore synder, og at vore hjerter kan renses, thi vi tror på Jesus Kristus, Guds Søn, som skabte himlen og jorden og alle ting" (Mosiah 4:2).

Bestandigt gøre godt

Derefter „kom Herrens ånd over dem, og de fyldtes med glæde, eftersom de havde fået forladelse for deres synder" (Mosiah 4:3) og vidnede om at Ånden havde „bevirket stor forandring" i dem, så de „ikke mere (var) tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt" (Mosiah 5:2).

Det jeg og mit wards medlemmer havde glemt var at bønfalde Herren om at han ville vise barmhjertighed og anvende Kristi forsonende blod, så vi kunne få tilgivelse for vore synder. Vi led i stedet verdslig sorg, som kun fører til død.

Når vi indser at Jesus har betalt for vore synder, så bliver han vort hjertes håb. Men ikke det alene, vi bliver også opmærksomme på at han *er* god mod dem der falder. Jeg tror det er meget vigtigt at vi er opmærksom på denne godhed.

Vi forsøger alt for ofte i en god mening at opmuntre til ulydighed, når vi lægger vægt på den straf som i den sidste ende bliver syndere til del, og vi undervurderer udstrækningen af Kristi barmhjertighed.

Overtrædelse er en lidelse

Jeg husker at jeg engang hørte en ven beklage sig bittert over at kirken i en retsag havde taget „for let" på en overtræder. Jeg tror at min ven var blevet forledt til at tro at ugudelighed er ret behageligt, og blev vred fordi andre kunne tillade sig at gøre noget som han ikke kunne tillade sig, og at de derfor måtte straffes mere. Han glemte at „ugudelighed har aldrig været lykke" (se Alma 41:10) og at selve gerningen ved at overtræde er en lidelse, en smerte og sorg. Gud tilvejebragte ikke forsoningen for at bringe sorg, men glæde. „Thi Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham" (Joh. 3:17).

Jeg ønsker ikke at I skal tro at blot man tror på Herren, Jesus Kristus, før man omvender sig, har man løst alle problemer eller gjort ende på alle fristelser.

Vi kender allesammen til de brændende bønner, som nogle af vore fineste hellige bad i deres sidste år. De bad om styrke til at holde ud til enden. Men denne tro på Kristus – at han er Guds enbårne Søn i kødet, at han påtog sig vore synder i Getsemane og på Golgata, at han opstod fra de døde og tilvejebragte opstandelse for alle som dør, at han har vist sig i vore dage for at gengive myndigheden til at udføre de frelsende ordinanser, og at tro på ham og hans evangelium kan give os netop den kraft vi behøver for at ændre livsførelse – den tro er begyndelsen til håb for alle, der erkender at de har smagt „bitterhedens galde" og er bundet af ugudelighedens lænker.

Håb for enhver der søger dig,
og er af synd brudt ned.
Du i din godhed skænke vil
glæden ved ydmyghed.

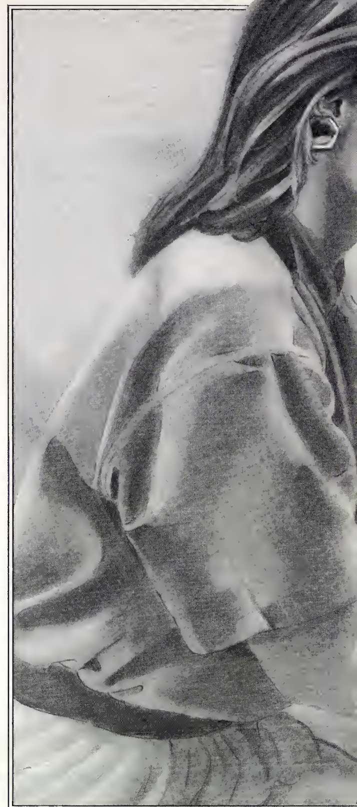
Den, som er nedbrudt af synd, får virkelig håb, glæde og kraft til omvendelse blot ved at tænke på Frelseren. □

Todd A. Britsch er professor i humaniora ved Brigham Young universitetet, og virker som højpræsternes gruppelærer i sit ward i Provo, Utah.

„AF ÉT HJERTE"

Mine elever og jeg havde hverken vort sprog eller vor tro tilfælles.

Maryan Myres Shumway

Hvorfor mon Herren forvirrede sprogene – og hvorfor er der så mange forskellige kulturer, traditioner og filosofier spredt rundt omkring på jorden? Jeg har ofte tænkt på hvor meget nemmere det ville være at udbrede evangeliet i alle lande, hvis der ikke var så stor forskel på sprogene og folks historier. Men en mission i Taiwan og i to flygtningelejre i det sydøstlige Asien har hjulpet mig til at se visdommen i den tilsyneladende forvirring.

Da jeg havde været i Taiwan i lidt over to måneder, fik jeg som kammerat en kinesisk søster. Da vi blev præsenteret for hinanden, sagde søster Chen: „Jeg ved at du kan lære mig mange evangelieprincipper, som jeg kan anvende." Jeg husker at jeg blev overvældet af hendes forventninger til mig.

I begyndelsen stillede sproget og vore forskellige kulturer en barriere mellem os, som forekom os enorm. Men med tiden udviklede søster Chen og jeg et fællesskab i vore hjerter, som var langt tættere end mit skolemandarinsprog og hendes særdeles mangelfulde engelsk kunne give udtryk for.

Til sidst sagde søster Chen en dag til mig: „Du er ikke længere amerikansk, søster Myres, og jeg er ikke kineser. Vi er søstre."

Jeg sad ved siden af hende da hun fik sin begavelse i Tokyo templet. Søster Chen havde troet at *jeg* ville lære *hende* noget. Men det blev hende der lærte mig hvad enhed er, således som Paulus har forklaret det: „Gud, som har skabt verden og alt, hvad der er i den . . . han lod alle folk nedstamme fra ét menneske og lod dem bosætte sig på hele jordens flade" (Ap.G. 17:24–26).

Senere på min mission arbejdede jeg i et selskab der sørgede for at asiatiske flygtninge, som havde planer om at bosætte sig i De forenede Stater, blev orienteret om USA's kultur og undervist i engelsk.

Derved fik jeg udvidet min horisont, også om mange folkeslag der ikke delte min tro.

Efter en lektie om hvordan vi anvender husholdningsmaskiner, havde vi lidt tid til overs. Jeg begyndte at stille eleverne spørgsmål ved hjælp af en tolk. Jeg spurgte: „Hvor bor du?" hvorpå de svarede. På et tidspunkt blev den unge tolk utålmodig og begyndte at tale hårdt til en gammel dame fra Cambodia. Hun kunne ikke huske svarene. Damens læber begyndte at skælve, hun blinkede et par gange og begyndte så at græde. Selv om jeg ikke vidste hvad tolken havde sagt kunne jeg fornemme hendes modløshed.

I det øjeblik tænkte jeg på hvad Frelseren mon ville have gjort hvis han havde været der. Jeg tog hendes grove arbejdshånd. Og mens jeg sad med hendes hånd i min begyndte hun, gennem tolken, at fortælle mig hvad hun havde oplevet i Cambodia. Derpå begyndte tre andre kvinder, der sad i nærheden, at græde. De skiftedes til at fortælle om hvordan deres børn og børnebørn, som måtte gå uden mad, og om andre der var blevet slæbt ud i junglen og dræbt.

Disse kvinder havde aldrig kendt til andet end lidelser. En cambodiansk kvindes eneste pligt er at sørge for hjem og familie, og hun har ikke megen mulighed for uddannelse. Disse kvinder havde oplevet at det mest

Illustreret af Steve Moore

Da hun fortalte mig nogle af sine oplevelser i Cambodia, begyndte tre kvinder, der sad i nærheden, at græde.

værdifulde de ejede – deres familier – var blevet nedslagtet og mishandlet for øjnene af dem.

Jeg græd sammen med dem og forsøgte gennem tolken at sige til dem: „Jeg ønsker I skal vide hvor meget jeg holder af jer.

Jeg ved at jeg aldrig fuldt ud vil kunne forstå hvor meget I har lidt. Men jeg ved af hele mit hjerte at I en dag vil få fred, og I vil få alle de ting, som I aldrig før har ejet."

Efter timen kunne jeg næsten ikke vente til jeg kom hjem med at spørge Herren: „Hvornår vil alle verdens mennesker helt og fuldt være af ét hjerte og ét sind, og uden fattige blandt os?" Jeg tog mine standardværker og slog op på *fattige* i konkordansen. Der var to skriftsteder, jeg altid har holdt meget af, som trøstede mig: „Lad derfor jeres hjerte være trøstet for Zions skyld. Thi alt kød er i mine hænder. Vær stille og vid, at jeg er Gud" (L&P 101:16). Og et mere velkendt skriftsted: „Og Herren kaldte sit folk Zion, fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem" (Moses 7:18).

Jeg blev opfyldt af Ånden. Mine elever og jeg havde hverken vores sprog eller vores tro til fælles. Men jeg var opfyldt af ønsket om at være ét med disse kvinder og alle andre, som er fattige på jordisk gods, men alligevel er rige i deres renhed og sagtmodighed.

Jeg glemmer aldrig den dag. Den lærte mig hvad det i virkeligheden vil sige at tjene Mesteren – nemlig gensidig udveksling af kærlighed og lærdomme med dem vi hjælper.

Jeg spekulerer ikke længere over hvordan evangeliet skal komme ud til de utallige folkeslag, som vandrer på denne jord. Når vi røres af Ånden, så overskrider den grænserne mellem sprog, menneskeracer og kulturer. Og dermed kan vi lære at tjene hinanden i enhed, uanset hvor store forskelle der er imellem os. □

DEN GUDDOMMELIGE TIENDELOV

Biskop Robert D. Hales

Jeg vil gerne belære om den guddommelige tiendelov og bære vidnesbyrd om den.

Et led i en celestial lov

Tiendeloven er et led i en celestial lov, som vi skal efterleve for at opnå evigt liv og ophøjelse i det celestiale rige.

„Thi den, der ikke kan holde et celestialt riges lov, kan heller ikke forblive i en celestial herlighed.

Og hvert rige har fået en lov, og hver lov har også visse grænser og betingelser.

Alle væsener, der ikke adlyder disse betingelser, bliver ikke retfærdiggjort" (L&P 88:22, 38–39).

„Og Zion kan ikke blive opbygget uden efter de grundsætninger, som udgør det celestiale riges lov, ellers kan jeg ikke tage hende til mig" (L&P 105:5).

En forudsætning for en højere ordinanse

Tiendebetaling er med til at kvalificere os til at modtage højere præstedømmeordinanser. Et menneske må have modtaget sine begavelser og være beseglet til sin ægtefælle i Herrens hus for at opnå evigt liv. Tiendebetaling er en af de grundlæggende standarder, hvorved mennesker skal dømmes, og en afgørende faktor for hvorvidt et menneske er værdig til at modtage disse, evangeliets højere ordinanser.

Kun tre måneder efter profeten Joseph Smiths martyrdød, mens Nauvoo templet var under opførelse, skrev Brigham Young i et brev til De tolvs Kvorum: „Betal trofast og regelmæssigt jeres tiende . . . tag så til Herrens hus og bliv belært om hans veje, så I kan gå på hans stier" (*History of the Church*, 7:282).

Til en konference fem dage senere sagde ældste John Taylor, der dengang var medlem af De tolvs Råd, at en af sekretærerne havde spurgt om en, der ikke betalte tiende, kunne blive døbt for de døde. Ældste Taylor gav så følgende belæring: „Det er vores pligt at betale vores tiende, en tiendedel af vores indkomst, og et menneske som ikke betaler sin tiende vil ikke egne sig til at blive døbt for de døde . . . *Det er vores pligt at betale tiende. Hvis et menneske ikke kan være trofast i de små ting, så har han ikke tro nok til hverken at frelse sig selv eller sine venner*" (*History of the Church*, 7:292–93. Fremhævelse tilføjet).

Tiendebetaling beviser at et menneske er værdig til at få sin tempelbegavelse.

Herrens skattesystem

James E. Talmage har sagt:

„*Tiende er Herrens skattesystem*, og han forlanger den af folket, ikke fordi han mangler guld og sølv, men fordi (vi) behøver at betale tiende . . .

Det første og vigtigste formål, som tienden skal tjene, (er) tiendebetalerens sjælelige udvikling, ikke indsamling af midler til kirkens timelige anliggender, thi for så vidt som penge er nødvendige for at bringe Herrens kirkes værk fremad, *forlanger Herren penge, som er helliget gennem giverens tro;* men ufattelige velsignelser loves dem, som følger tiendeloven, *fordi Herren har befalet det*" (James E. Talmage, *Trosartiklerne*, s. 497–98).

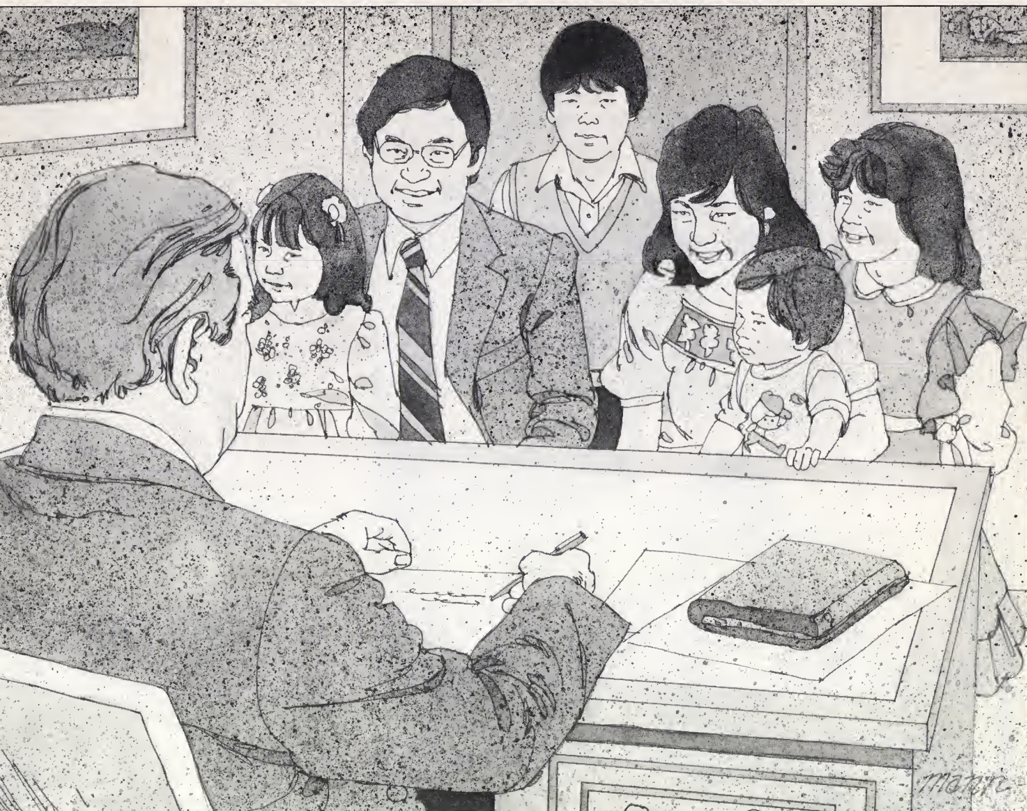
En prøve på tro

Tiendebetalingen er en af de bedste prøver på kirkens medlemmers personlige retskaffenhed. Præsident Joseph F. Smith skrev:

„Gennem dette princip bliver denne kirkes folks trofasthed prøvet. *Ved dette princip skal det kendes, hvem der er for Guds rige, og hvem der er imod det.* Ved dette princip skal det ses, hvis hjerte, der er vendt imod at gøre Guds vilje og holde hans befalinger og derved hellige Zions land til Gud, og hvem der har sat sig imod dette princip og *lukket sig selv ude fra Zions velsignelser.* Dette princip (tiendebetaling) er af stor betydning, for ved det skal det kendes, *om vi er trofaste eller ej.* I den henseende er det lige så væsentligt som troen på Gud, omvendelse fra synd, dåb til syndernes forladelse eller som håndspålæggelse for den Helligånds gave. For om et menneske holder hele loven undtagen et punkt, som han forsynder sig mod, er han en lovovertræder, og ikke berettiget til Jesu Kristi evangeliums fyldes velsignelser. *Men om en mand holder hele loven, som er åbenbaret, i forhold til sin styrke og evne, selv om det, han udfører (giver) måske kun er lidt, er det lige så acceptabelt i Guds øjne, som var han i stand til at gøre tusinde gange mere.*

Tiendeloven er en prøve, hvorved menneskene hver for sig skal prøves. Enhver, der forsømmer at adlyde dette prin-

Illustreret af Paul Mann

cip, skal kendes som en person, der er ligegyldig med hensyn til Zions velfærd, der forsømmer sin pligt som medlem af kirken . . . *han forsømmer at gøre det, der ville berettige ham til at modtage evangeliets velsignelser og ordinanser*" (*Evangeliske Lærdomme,* s. 190. Fremhævelse tilføjet).

George Q. Morris belærte om at det kræver tro at betale en ærlig tiende:

„Når folk siger at de ikke har penge nok til at betale tiende, så tror jeg at de hellere må sige at de ikke har tro nok til at betale tiende. Efter min overbevisning betaler vi tiende med tro og ikke med penge, for når et menneske har så mange penge at de skal betale meget i tiende at man ikke kan klare at betale tiende. Det er fordi de har for mange penge og for lidt tro til at betale tiende, at de ikke synes at de har råd til det" (*Improvement Era,* juni 1953, s. 435–36).

Og dertil vil jeg sige at nogle af dem der er så uheldige at have for lidt penge også har for lidt tro, og derfor synes de ikke at de har råd til at betale tiende.

Ingen er hverken for rig eller for fattig til at betale tiende. Ingen har råd til ikke at betale tiende.

Vi har en beretning om et nygift ægtepar fra Sydamerika, og den har rørt mit hjerte. De boede flere tusinde kilometer fra et tempel. De havde kun en meget lille indtægt, men de havde en kolossal tro.

De lovede Herren og hinanden at de først og fremmest ville betale tiende, når de fik deres løn. Derpå ville de nøjes med en beskeden lejlighed uden møbler – de havde faktisk hverken en stol eller et bord. Det de fik tilovers af deres løn, når de havde brugt penge til mad, blev sparet sammen til en tempelrejse.

Der gik over et år. De blev ved med at holde deres løfte om at betale tiende til Herren og spare sammen til deres mål om at komme i templet. Den unge mands bror, som ikke var medlem af kirken, så deres ydmyge trofasthed. En dag kom han som en tjenende engel med to flybilletter, så de unge mennesker kunne få deres drøm opfyldt om at komme til deres elskede tempel.

De rejste til templet og blev beseglet til hinanden. Men dertil fik de endnu en stor velsignelse – broderen blev døbt. Han fik et vidnesbyrd gennem deres eksempel og sin opofrelse. Hans offer for andre åbnede døren til frelse for hans sjæl.

„Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; *sæt mig på prøve dermed,* siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål" (Mal. 3:10. Fremhævelse tilføjet).

Er vi parate til at „sætte Herren på prøve dermed"? Han venter på det.

En ærlig tiende

Profeten Joseph Smith stillede følgende spørgsmål i en ydmyg bøn: „O Herre! Vis din ydmyge tjener hvor meget du kræver af dit folks ejendom i tiende." (*History of the Church*, 3:44).

Den 8. juli 1838 fik han svaret på denne bøn:

„Og dette er begyndelsen til mit folks tiende (i denne uddeling). Og derefter skal de, som således har betalt tiende, betale en tiendedel af deres årlige indkomst, og denne lov skal gælde for dem evindelig, for mit hellige præstedømme, siger Herren" (L&P 119:3–4).

Tiendeloven blev givet til hele kirken. Det øverste Præsidentskab har skrevet at tiendeloven for os i dag er „den mest enkle befaling vi kender, som Herren personligt har givet – nemlig, at kirkens medlemmer skal betale ‚en tiendedel af (hele) deres årlige indtægt'. Ingen vil blive retfærdiggjort i at lave om på dette" (Brev fra Det øverste Præsidentskab, 19. marts 1970).

Hvis vi fejler i vores tiendebetaling og offerydelser, må vi sørge for at gøre det til Herrens fordel.

George Q. Morris sagde: „*Hvis vi betaler en ærlig tiende til Gud, vil han velsigne os, give os velstand og større tro.* Jeg tror at Herren har en masse arbejde, han skal have gjort, og at *han kun kan få det udført gennem mennesker der har tro nok til at betale en ærlig tiende*" (George Q. Morris, *Improvement Era*, juni 1953, s. 435–36).

Da profeten spurgte Herren hvorfor de hellige, der var med i Zions lejr, ikke kunne få deres besiddelser tilbage, svarede Herren således:

„Var det ikke for mit folks overtrædelsers skyld . . . så kunne de allerede nu have været forløst.

Men se, de har ikke lært at være lydige mod det, som jeg forlangte af dem, men er fulde af al slags ondt, giver ikke de fattige og lidende af deres midler, som det sømmer sig for hellige.

De er ikke forenede efter den forening, som det celestiale riges lov fordrer" (L&P 105:2–4).

Og så tilføjede Herren:

„Mit folk må tugtes, til det har lært lydighed, gennem lidelser, om så skulle være" (L&P 105:6).

En lov om enhed og fællesskab

Alle kirkens medlemmer er ligestillet med hensyn til tiendeloven. Hverken det rige eller det fattige medlem betaler mere end 10% af deres årlige indtægt, uanset hvor stor eller lille den måtte være.

Da jeg for nogle år siden var regionalrepræsentant, købte kirken en kirkebygning af et andet kirkesamfund i Bradford i Pennsylvania. I de smukke blyindfattede ruder, der var hentet i Europa og samlet af kunsthåndværkere, stod navnet på den der havde skænket dem. På den imponerende, håndudskårne talerstol, der var lavet af cedertræ fra Libanon, stod også navne på mennesker som havde skænket penge. De første rækker var reserveret de prominente familier, som havde skænket flest penge til bygningen.

Men ifølge tiendeloven er der ingen der får større velsignelser end andre. Ethvert medlem kan gå ind i en hvilken som helst kirke og deltage i en hvilken som helst aktivitet og føle sig som ligemand. Herren sætter alle bidrag lige højt. De, som betaler en ærlig tiende, er berettiget til at anmode om Herrens hjælp, og kan forvente at han velsigner og hjælper dem når de har brug for det, på grund af deres trofasthed.

Forvaltning af tiende

Åbenbaringen i Lære og Pagter afsnit 120 blev givet samme dag som tiendeloven og gælder hele kirken. Her siger Herren klart at tiende skal „forvaltes af et råd, der består af min kirkes (øverste) præsidentskab og af biskoppen og hans råd (Det præsiderende Biskopråd) og af mit højråd (De tolvs Kvorum) og *gennem min egen røst* til dem" (fremhævelse tilføjet).

Herren vejleder Det øverste Præsidentskab, De tolvs Kvorum og Det præsiderende Biskopråd i hvordan de skal anvende den hellige tiende, der kommer fra medlemmerne. Dette råd kaldes tiendeforvaltningsrådet.

Præsident George Albert Smith har givet en meget vigtig lektie om forvaltningen af tiende. Han fortalte at han havde spurgt en ven fra drengeårene, om de skulle følges ad til en stavskonference. Han havde ikke set ham i nogen tid. Denne ven havde haft økonomisk succes. På vejen hjem fra konferencen fortalte han præsident Smith om hvordan han betalte tiende. Han sagde at når han havde tjent 10.000 dollars, så satte han det ene tusinde i banken til tiende. Så sagde han, at når nogen havde brug for penge til et værdigt formål, så skrev han dem en check. „Og lidt efter lidt har jeg brugt de tusind dollars," sagde han, „og så ved jeg at hver eneste dollar er gået til et godt formål." Så spurgte han præsident Smith hvad han syntes om den metode.

Præsident Smith svarede: „Jeg synes at du er meget gavmild med andres midler. Du har jo ikke betalt tiende.

Du fortalte mig hvad du brugte Herrens penge til, men du fortalte ikke noget om at du havde betalt en penny af dine egne penge. Herren er den bedste handelspartner i verden. Han giver dig alt hvad du har brug for – selv den luft du indånder. Herren har bedt dig tage en tiendedel af din indtægt fra og give den til kirken, således som han har befalet det. Det har du ikke gjort. Du har taget din bedste partners penge og foræret dem bort."

Omkring en måned senere mødtes de to mænd på gaden og præsident Smith blev meget glad da han opdagede at hans ven betalte tiende på den måde, som Herren har befalet det (*Improvement Era*, juni 1947, s. 357).

Tiendeopgørelse

Ved årets afslutning får enhver familie mulighed for at komme til en tiendeopgørelse, hvor de kan fortælle om de har betalt fuld tiende eller ej. Biskoppen eller grenspræsidenten er Herrens vidne, og han nedskriver vores erklæring i kirkens bøger. Det er kun Herren der ved hvorvidt den enkeltes erklæring er nøjagtig.

Det er godt for biskoppen at afholde tiendeopgørelse, så han ikke alene kan tale med dem der betaler fuld tiende, men også med dem der betaler mindre end det, så han kan belære dem om hvor vigtig tiendeloven er.

Det er bedst at hele familien følges ad til tiendeopgørelse, så de hver især kan bære vidnesbyrd om de velsignelser man får ved at betale en ærlig tiende.

De unge skal have undervisning

Jeg håber at alle vore børn vil benytte sig af deres mulighed for at betale tiende, selv om det også kun bliver til småpenge. Nogle af vore børn betaler ikke tiende, fordi deres forældre ikke synes at beløbet er stort nok til at udgøre et bidrag. Det kan også være nødvendigt at de bidrager til familiens budget i deres unge år, ellers bliver de måske fristet til at bruge alle deres penge på tøj, fornøjelser og motorkøretøjer.

Jeg har interviewet unge mænd og piger, som siger at de ikke betaler tiende, fordi de sparer op til en mission. Mon en missionær kan undervise i en lov som de aldrig har efterlevet, når de forsøger at bringe folk ind i kirken? Mon ikke de kunne undervise i tiendeloven med større overbevisning, hvis de selv har efterlevet den bedst muligt? Eftersom missionærer ikke betaler tiende af de penge de modtager, når de er på mission, kan det endda ske at de vender hjem til presset med at uddanne sig og forsørge en ung familie, uden at have lært at efterleve tiendeloven. Sådanne mennesker vil måske, når de bliver helt voksne, undres over at nogen forventer at de betaler tiende af så stor en sum penge som de tjener.

Da jeg var missionspræsident opdagede jeg at alle missionærerne ønskede at få en tempelanbefaling, når de forlod missionen. Det var meget vigtigt for mig at indprente dem at de var nødt at efterleve tiendeloven når de kom hjem fra deres mission, for at være værdig til at få en tempelanbefaling. Det var vigtigt at de fik at vide at tiendeloven er en integreret del af indvielsesloven, som går ud på at vi, om nødvendigt, vil give al vor tid, alle vore talenter og midler til Guds riges opbyggelse.

Jeg håber ikke at vi har mange der går til deres sidste hvilested uden at have haft mulighed for at betale tiende. Vi må lære vore børn om tiendeprincippet – gennem vort eksempel, under biskoppens interview, til familieaftener, under hjælpeorganisationernes lektier, til vore hellige nadvermøder og under vore samtaler med hjemmelærere og besøgslærerinder.

Himlens velsignelser

Vi lærer at det er nødvendigt for vores personlige frelse og vor sjæls udvikling at vi adlyder tiendeloven. Når de hellige betaler fuld tiende, vil Herren også udøse Himlens velsignelser over sit folk. □

Dette er en redigeret udgave af en tale som blev holdt til præstedømmets lederskabsmøde under generalkonferencen, 4. april 1986.

Primary ændrede vort liv

Illustreret af G. Allen Garns

Donna Allred Hahn

Primary ændrede mit liv, mit ægteskab og min familie.

Selv om min familie langt tilbage har rod i kirkens første tid, så havde jeg intet vidnesbyrd da jeg valgte at gifte mig med et ikke-medlem. Det var først da vores datter blev født at jeg begyndte at indse nødvendigheden af at have en religion.

Men da jeg talte med min mand om at give vore børn en religiøs opdragelse, blev jeg klar over at han var bitter på kirken. Han sagde at børnene kunne blive døbt i en hvilken som helst anden kirke, bare ikke i min.

Der gik et par år, hvor jeg længtes efter at tage børnene med i kirke, men jeg gjorde det ikke for at undgå problemer i hjemmet. Da børnene omsider nåede primaryalderen, besluttede jeg mig til at gå i kirke med dem. Vi blev klar over at min mand accepterede at børnene kom i primary i ugens løb, men der kunne slet ikke blive tale om at de kom til nadvermøderne.

Så blev jeg kaldet til at være primarylærer.

Jeg syntes at jeg var nødt til at være et godt eksempel for de børn jeg underviste, så jeg besluttede mig til at gå regelmæssigt til nadvermøderne. Dette, og de sandheder jeg lærte når jeg forberedte primarylektier, blev gnisten til et begyndende vidnesbyrd. Jeg begyndte at læse i skrifterne og bøn blev en del af mit liv.

Da børnene nåede dåbsalderen var mit vidnesbyrd blevet så stort at jeg havde mod til at bede min mand om at lade børnene døbe i kirken. Han ville ikke give sin tilladelse, men på det tidspunkt ønskede børnene lige så meget selv at tilslutte sig kirken, som jeg gjorde, og så gav han efter.

Derefter var mit hjerte ved at briste når jeg så hvordan Cindy og Jeff længtes efter at dele deres åndelige oplevelser med deres far, mens han ikke ønskede at vi nævnte kirken i hans nærværelse.

Børnene og jeg måtte vente med at tale om evangeliet til vi var alene.

Der gik 20 år. Vores Cindy blev gift i templet. Vores søn, Jeff, forberedte sig på at tage på mission. Vores 9-årige Katy tog til primary sammen med mig. Min mand, Lyle, havde stadig de samme uudtalte følelser for kirken.

En dag ringede missionærerne hjem til os og spurgte om de måtte komme og tale med min mand. Jeg sagde at han var hjemme og tog afsted til primary. Jeg kom en halv time for tidligt til mødet, men jeg ville ikke være til stede og overvære min mands reaktion.

Det viste sig at min mand blev berørt af Ånden, og den 19. april 1979 døbte vores søn, Jeff, ham og overdrog ham det aronske præstedømme. Kort tid senere fik han overdraget det melkisedekske præstedømme og kunne ordinere Jeff til ældste. Den 19. april 1980 tog vi til Idaho Falls templet og blev beseglet som en familie for tid og al evighed.

Min mand har undervist seniorklassen i vores ward og er nu førsterådgiver i vores biskopråd. Hver tirsdag morgen vækker han mig klokken 4.30 og vi følges ad i templet, hvor han arbejder ved sløret.

I alle de år, hvor jeg længtes efter at komme i templet, drømte jeg aldrig om at jeg nogen sinde ville få det privilegium at kunne gå regelmæssigt i templet. Jeff har været på mission i Australien og Cindy, som er en dygtig husmor, mor og hustru, er aktiv i sit ward. Katy er 15 år og høster nu gavn af at have en aktiv og åndelig far.

Jeg ved at jeg ikke kunne have oplevet den glæde som jeg nu føler, hvis det ikke havde været for primary. Mit arbejde i primary var den krykke jeg støttede mig til, mens jeg lærte evangeliet at kende og fik styrke til at stå på egne ben. Jeg vil i al evighed være taknemmelig for primary organisationen og for de søstre som underviste mig, fordi de havde tålmodighed når jeg var svag, og altid var der, som et eksempel jeg kunne se op til. □

Græshoppekrigen i 1855

Begivenheden med græshopperne og mågerne i Utah indtraf i 1848, og den er blevet foreviget i skulpturer og malerier, den er atter og atter blevet fortalt i primarylektier og benyttet som en trosfremmende historie.

I nogle uger dette år hjalp mågerne fra øerne i den store saltsø pionererne med at redde deres modnende forårsafgrøde ved at sluge store sværme af græshopper, som var ved at æde planterne.

Men græshoppeplagen i 1848 var ingen enkeltstående begivenhed. I det nittende århundrede var det almindeligt med en sådan ødelæggende invasion. Det var heller ikke ualmindeligt at mågerne åd disse skadedyr. Men de hellige betragtede det som et sandt mirakel at der netop kom så mange måger og at det lykkedes dem at tilintetgøre så mange græshopper.

I 1855 blev Utah ramt af endnu en stor plage – det var en anden slags græshopper, og det medførte fare for hungersnød. Den unge Mary Knowlton Coray Roberts oplevede græshoppekrigen i 1855. Af hendes dagbog fremgår det at det dengang, som i 1848, lykkedes dem på en mirakuløs måde at slippe af med skadedyrene ved at udvise tro og taknemmelighed:

„Helt tilbage i 1850–erne mens jeg endnu kun var en lille pige, og boede i nærheden af Salt Lake City næsten lige ud til den store saltsø, havde vi en forfærdelig masse græshopper, som raserede i de fleste byer i Utah. I den lille by, hvor vi boede, var vi meget bange. Hele byen kom med tæpper og koste for at jage dem ind i en tykning de havde opstillet og ville brænde af, for at redde noget af afgrøden. Jeg fulgtes ud med de andre – jeg var en lille spinkel pige på 7 år . . .

Næste morgen vågnede jeg ikke så tidligt, men det første (jeg) hørte var at børnene råbte: ‚Nej – se der, se der, se alle fuglene.' Jeg skyndte mig i tøjet og ud af døren. Jeg glemmer aldrig det syn der mødte mig. Det var som om hele himlen var fyldt med måger. De fløj op fra kornmarkerne, og stak afsted ligesom soldater der var trænet til det. Et par af dem fløj en rundtur og de andre fulgte hurtigt efter.

De samlede græshopperne i deres kro under halsen, og når de fløj op lignede det en dyb tragt. Så fløj de over mod den store sø og afleverede alle græshopperne i søen, hvorpå de fløj tilbage og hele historien gentog sig, indtil markerne var fri for græshopper og folk slap for at sulte. Jeg har set græshopper blive samlet i en dynge så høj som et hus, i saltet ved Saltsøens bred, uden at nogen behøvede at røre en finger. Jeg sad bare på et rækværk eller en høstak og så hvordan de smukke fugle, som Gud havde sendt, arbejdede for at redde hans folk" (Uddrag af dagbog – december 1912).

Miraklet omkring sukkeret i Provo

I sommeren 1855 oplevede de hellige, der havde bosat sig i kolonien, Provo, Utah endnu engang en himmelsk redning.

„Cirka to trediedele af kornet i Utah er ødelagt," skrev George A. Smith som selv oplevede det, „og vore kartofler er angrebet af store sorte skadedyr. Alle gårdene mod syd . . . er næsten en ørken. Det er et temmelig trist syn, men det er desværre ikke overdrevent. Ind imellem fyldes luften af myriader af græshopper – ligesom ved en snestorm . . . og vi kan se dem så langt øjet rækker." (Works Projects Administration, *Provo: Pioneer Mormon City*, s. 84. Binsfords & Mort, Portland, Oregon 1942).

Nybyggerne i Provo kom også ud for andre alvorlige trusler på livet, udover græshopper og indianerangreb. I den strenge vinter 1854–55 frøs kvæg, får, heste og andre dyr ihjel. Om foråret blev huse og gårde oversvømmet.

De hellige, som havde fået deres høst ødelagt af græshopper, var nærmest på sultegrænsen, så de måtte spise hvad de havde for hånden. Børnene fik ikke lov til at hjælpe til med

madlavningen af frygt for at de skulle spilde det kostbare mel og sukker.

Da de hellige havde bedt Gud om hjælp oplevede de et mirakel næsten som det Moses' folk oplevede i Sinaj ørkenen. I slutningen af juli 1855 opdagede folk i Provo en sukkeragtig substans der sad på bladene af de træer, som stod omkring deres huse. De kaldte det „honningdug" eller „sukkermanna", og rygterne om deres opdagelse spredtes hurtigt overalt i grænseområdet.

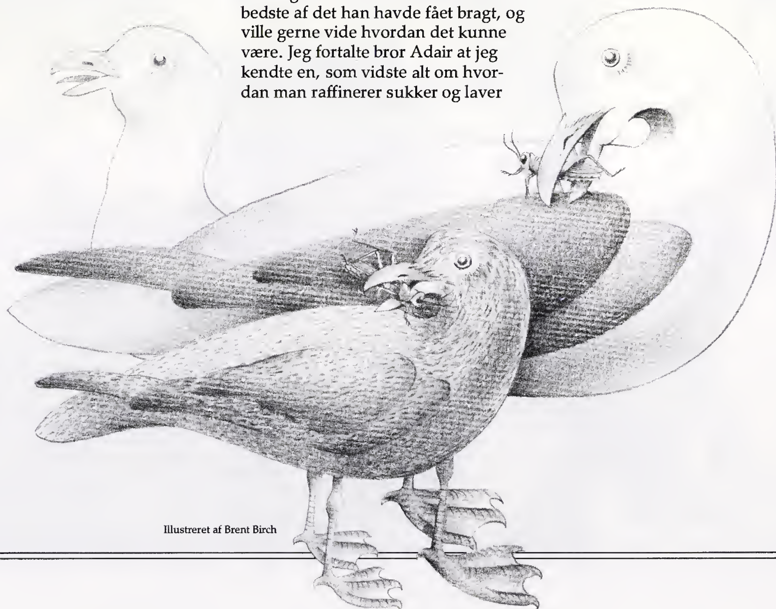
Mange undrede sig over hvor den klæbrige, søde substans kom fra. Nogle kunne blive ved med at finde den på bomuldsplanternes blade og andre fandt den på andre blade, ja selv på sten. Der blev rapporteret om lag der var så tykke som vinduesglas.

Hvor end det kom fra, så var der hårdt brug for denne sukkermanna. Sukker kostede 2 dollars kiloet og der var ikke meget af det. Derfor gik folk i gang med at indsamle den sukkerholdige substans og omdanne den til sukker. Søster Lucy M. Smith, der var gift med George Albert Smith, har ikke uden stolthed beskrevet sin måde at behandle substansen på.

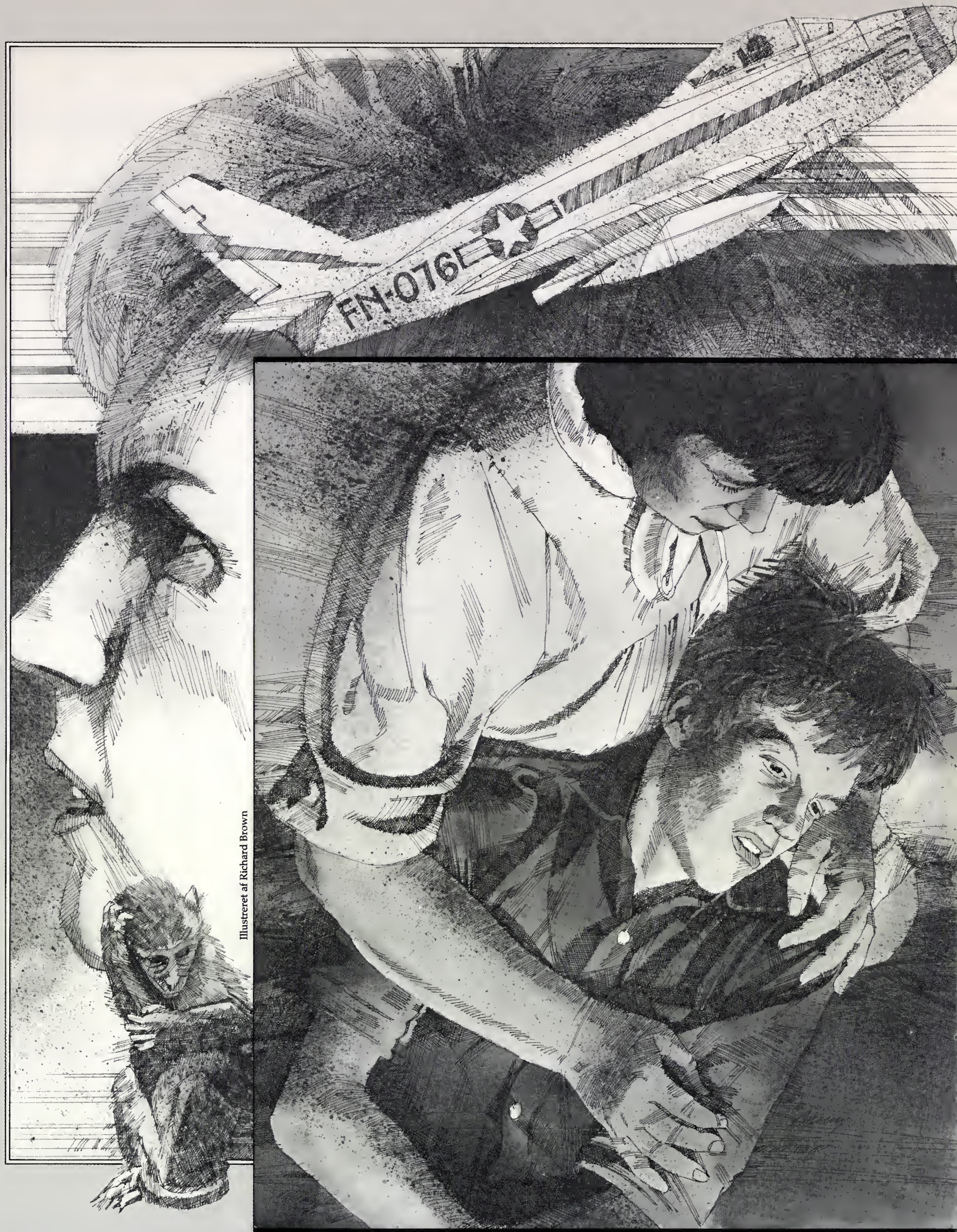
„Foråret og sommeren havde været meget tør og varm, og vi trængte i den grad til (noget) sødt, derfor sendte Gud os honningdug på bomuldsplanternes og piletræernes blade. Bror George Adair og hans hustru og søster Hannah og jeg tog nogle redskaber med os og gik ud til buskene, skar grene af og samlede sukkerflagerne i baljer, pressede siruppen af, kogte den med mælk og æg og skummede når det kogte. Jeg mente at det var nødvendigt at gøre således, eftersom jeg havde set min mor fremstille sukker af ahornsirup. Vi fire arbejdede med dette i to dage og fik 22 kilo fin sukker ud af det, foruden et hav af pandekager og sirup, foruden slik til børnene. Bror Adair gav biskoppen sukker som tiendebetaling, og han sagde at vores sukker var det bedste af det han havde fået bragt, og ville gerne vide hvordan det kunne være. Jeg fortalte bror Adair at jeg kendte en, som vidste alt om hvordan man raffinerer sukker og laver forretning med det" („Historical Record of Lucy M. Smith", Lucy M. Smith Papers, Historical department of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Salt Lake City).

På den måde fremstillede vi næsten 1.800 kg sukker. Da biskop Elias H. Blackburn fra Provo bragte det sukker, vi havde betalt i tiende, til tiendekontoret i Salt Lake City, mødte han præsident Brigham Young, som sagde at dette sukker var kommet fra Herren (Thomas C. Romney: *The Gospel in Action*, Salt Lake City; Deseret Sunday School, 1949, s. 4).

Larry St. Clair, som er botaniker, har bemærket at sukkersubstansen som findes på træernes blade almindeligvis bliver fortæret af bladlus. Men den kendsgerning at Herren arbejder ved naturlige midler gør på ingen måde det naturlige mirakel mindre, som disse trofaste hellige oplevede. □

Illustreret af Brent Birch

Illustreret af Richard Brown

Pludselig løb en tanke gennem mit hoved:

„Elsk ham! Hold om ham!"

Gloria Bond

Erica! Hjælp mig!"
Jeg hoppede straks op da jeg hørte panikken i Simons stemme. Jeg tabte den bog jeg var ved at læse for vores små børn. Jeg skyndte mig ned ad trapperne. Jeg hørte en stønnen ude fra køkkenet og da jeg nåede døråbningen, så jeg min mand stå med armene om vores ældste søn, Roy. Vores ranglede 14–årige søn, masede sig forover fast besluttet på at vride sig løs, hans lange arme rakte ud efter skuffen med køkkenknive. Roys øjne var glødende af vildskab, hans uredte hår daskede ham ned i ansigtet for hver bevægelse.

Jeg skyndte mig at hjælpe Simon i kampen med Roy. Idet jeg slog armene rundt om livet på min søn, fik jeg ham til at hoste. Jeg var ved at kaste op af den ukendte stank af narkotika og spiritus. Min søn blev stram i ansigtet da han blev klar over at han ikke kunne slippe fra os, når vi var to om ham, og hans øjne fyldtes med tårer.

„Nej, nej, nej! Lad mig få knivene!" tiggede han.

Simon og jeg fik i fællesskab Roy ud af køkkenet, ned gennem gangen og ind i dagligstuen. Da vi alle var i sikkerhed i stuen, låste jeg døren. Jeg hadede fysisk tvang, men i det øjeblik syntes der ikke at være nogen anden mulighed.

Simon fik ham ned at ligge og holdt hans håndled fast mod gulvet. Jeg stod bare målløs og så til.

„Himmelske Fader, vores søn har sådan brug for dig lige nu," snøftede Simon. Så blev jeg klar over at han var panikslagen.

Pludselig løb en tanke gennem mit

hoved: „Elsk ham! Hold om ham!"

Jeg bøjede mig instinktivt ned over Roys store hår. Jeg lagde hans hoved i mit skød og trøstede ham: „Såh! lille skat – det skal nok gå altsammen. Såh!"

Pludselig kunne jeg mærke at det lange spændte legeme slappede af. Roy lukkede øjnene og faldt i en dyb søvn. Jeg lagde mærke til min søns barnlige træk – hans øjenlåg, næseryggen, hans mund der nu var let adskilt. Jeg var forundret over at han så hurtigt faldt i søvn. I det øjeblik havde jeg slet ikke lyst til at slippe ham. Så kunne jeg mærke Simon ved siden af mig. Han lagde forsigtigt sine hænder på Roys hoved.

„Roy, jeg velsigner dig at du vil sove godt i nat. Og jeg velsigner dig at du, når du vågner, vil fornemme dine forældres kærlighed til dig."

Jeg sad fuldstændig stille, helt lamslået. Kærlighed! Var det så vigtigt? Hvorfor – Det var over et år siden at jeg sidst havde fortalt Roy at jeg elskede ham, eller fysisk havde vist ham at jeg holdt af ham. Jeg så på Simon. Han havde altid haft mere forstand på kærlighed end jeg.

„Vi må våge over ham hele natten. Han må ikke være alene," sagde Simon. På en eller anden måde fik vi vores søn op af trapperne, ind i hans værelse og op i overkøjen. Simon lagde sig i den underste køje.

Lidt senere gik jeg ind og lagde mig alene i vores soveværelse.

Så ringede telefonen. Da jeg tog den kunne jeg høre kraftig rockmusik i baggrunden.

„Er Roy der?"

„Han kan ikke komme til telefonen lige nu."

Jeg fik en knugende fornemmelse i brystet. Det var Max. Den unge mand som Roy og hans venner havde forsøgt at få aktiv igen. Max kom sammen med en ældre, rå børste. Da jeg sidste sommer sagde til Roy at jeg ikke syntes at det var rigtigt, det som han og hans venner forsøgte at gøre og at de ikke burde være alene om at genaktivere Max, kunne jeg høre på Roys stemme, hvor irriteret han blev. Han påstod at han vidste hvad han gjorde. Da gjorde jeg op med mig selv at han måske var gammel nok til at klare sig selv.

„Max, kom Roy hjemme fra dig?"

„Jeps – jeg skulle bare vide om han var kommet godt hjem."

Jeg blev ved med at have denne knugende fornemmelse indvendig, mens jeg lå alene i soveværelset. Da jeg havde ligget og stirret op i loftet i en time, tog jeg en sovepose i skabet og kravlede ind i Roys værelse.

Tæppet var hårdt og stift at ligge på. Jeg sov altid dårligt når jeg lå på gulvet.

Mine tanker kredsede rundt i hovedet på mig og holdt mig vågen, så jeg ikke kunne slappe af. Det mørke loft forekom så langt borte, og jeg blev ved med at koncentrere mig om de sovendes tunge åndedrag i værelset.

Hvad var det der gik galt? Vi holdt regelmæssigt familieaften, vi læste i skrifterne sammen, vi bad trofast vore familiebønner, vore børn talte ofte om deres personlige bønner og alle vore børn var blevet undervist i evangeliet fra de lå i vuggen. Det der skete for os i aften var ellers noget der kun skete for de andre. Jeg havde ofte læst om sådanne oplevelser i ugeblade, og i nogle af disse artikler stod der at i vore dage ville børn fra alle slags hjem prøve narkotika og spiritus. I artiklerne stod der at forældre ikke måtte give sig selv skylden for deres børns fejltagelser.

Men lige nu brød jeg mig ikke om de råd der stod i ugebladene – var det mit ansvar? Hvis det var, hvor meget af det var så min skyld?

Jeg vendte mig. Jeg stødte mine ribben mod en bog på gulvet.

Jeg kunne ikke styre min tanker, de kredsede hele tiden om erindringer, som overvældede mig. Så så jeg et billede for mig af en abe med store øjne, den klyngede sig til en surrogatmor. Da jeg gik i gymnasiet lærte vi om resusaber. Jeg så for mig min psykologilærer, som stod foran klassen i et kæmpestort lokale. Han havde hornbriller på og han fortalte klassen om et interessant eksperiment. I en undersøgelse var en gruppe abeunger blevet opfostret af deres biologiske mor, mens andre abeunger var taget fra deres mødre og opfostret med en flaske. Så var der andre igen der havde haft surrogatmødre. De var lavet af ståltråd omviklet med bløde puder. Puderne var pyntet med kunstige øjne og skulle forestille mødrenes ansigter. På disse livløse skabninger sad nogle sutteflasker, så abeungerne kunne få mad når de trængte til det.

„Den moderløse gruppe viste store tilpasningsvanskeligheder og afspejlede utryghed," fortalte vores lærer. „Men den gruppe som var hos deres rigtige mor og den gruppe der havde surrogatmødre var lige trygge og gode til at tilpasse sig."

Som 18–årig godtog jeg disse oplysninger uden forbehold. Men 14 år senere – længe efter at jeg var blevet gift og havde fået børn, opdagede jeg at det man fandt ud af ved disse undersøgelser var unøjagtigt. Da de aber, der var opfostret af surrogatmødre, blev voksne, viste det sig at de var brutale mødre. Kun dem der var opfostret af rigtige mødre viste deres afkom godhed og kærlighed.

Nu, hvor jeg lå i dette mørke værelse, trængte betydningen af disse undersøgelser sig ind i hver en fiber i min krop. Aberne, der var opdraget af deres mødre, så under deres opvækst hvordan en klog mor bærer sig ad, og disse oplevelser havde en sådan indvirkning på dem at de helt naturligt blev kloge forældre som voksne. Sådan er det også med mennesker, mennesker der opdrages af kloge forældre har lettere ved også at blive kloge forældre. *Man lærer at blive kloge forældre, det bliver man ikke pr instinkt.*

Det løb mig koldt ned ad ryggen. Mine kinder føltes våde. „Hvorfor havde jeg ikke været bedre end en resusabe?" Selv om jeg aldrig havde mishandlet mine børn, så vidste jeg at jeg langt fra var en fuldkommen mor.

Jeg så mig selv som lille pige – for lille til at komme i skole. Min mor døde da jeg var et år, så jeg har aldrig haft andre end min far, så vidt jeg kan huske. Vi boede kun et par kilometer fra den militære flyveplads, og jeg så mange flyvemaskiner, der fløj hen over hovedet på mig. En dag, mens

BØRNESTJERNEN
December 1986
ISBN 0107-2145

JULEBERETNINGEN I MORMONS BOG

Pat Graham

Anvisning: Dette program kan du lade opføre i din familie omkring juletid. Nogle i familien skal være oplæsere.

De kan eventuelt have kostumer på, eller også kan I fremvise billederne på denne side, så man kan se hvem personerne er.

Tildel rollerne og skriv hver oplæsers navn ved siden af hans eller hendes replikker.

Tag kopier af rollerne så alle kan øve sig i at læse langsomt og med betoninger.

Vælg den musik og de sange, som din familie vil kunne lide at synge under dette juleprogram. Øv sangene i forvejen. Det er dit ansvar som leder at hjælpe alle til at lære deres roller godt.

Sang: „December" – *Syng med mig,* F-9.

Mindre barn:
Jeg elsker december for så plejer vi gerne, at læse om Jesus og hans særlige stjerne.

Fortæller:
Ved juletid elsker vi allesammen at læse den kendte fortælling i Bibelen om Jesusbarnets fødsel.

Fortæller:
I Mormons Bog kan vi også læse om Jesu fødsel og om stjernen. Folk på begge sider af jorden vidste at Frelseren ville blive født.

Sang: „Dejlig er jorden" – *Syng med mig,* B-6.

Fortæller:
Et par år efter at Lehi og hans familie var rejst til Amerika, fik hans søn Nephi et syn, hvor han så Nazareth og en smuk jomfru, som skulle være mor til Guds Søn . . .

Nephi – Lehis søn:
Og det skete, at jeg så . . . byen Nazareth, og i byen Nazareth så jeg en jomfru, og hun var overordentlig skøn og hvid.

Og jeg så jomfruen igen med et barn i armene.

Og engelen sagde til mig: Se, det Guds Lam, ja, den evige Faders Søn! (1 Nephi 11:13, 20–21).

Fortæller:
Senere fortalte en lamanitisk profet, Samuel, nephiterne og lamaniterne at Jesus skulle komme til jorden.

Lamaniten Samuel:
Se, jeg giver jer et tegn; der vil gå endnu fem år, og da kommer Guds Søn for at forløse alle, som tror på hans navn.

Og dette vil jeg give jer til tegn på hans komme. Der skal blive store lys på himlen, så at der natten før han kommer, ikke skal være mørke, og det skal se ud for folk, som om det var dag.

Og se, der skal opgå en ny stjerne,

en sådan, som I aldrig før har set, og det skal være jer et tegn (Helaman 14:2–3, 5).

Sang: „O Betlehem du lille by" – Sange, nr. 105. (Første vers).

Fortæller:
Der var mange af nephiterne som ikke troede på Samuel. De smed med sten og skød med pile efter ham. Men Samuel blev beskyttet lige til han havde fortalt hvad han skulle.
Så vendte han tilbage til sit folk i Zarahemla.
Men der var nogle af menneskene der troede på det Samuel sagde, og de omvendte sig og lod sig døbe. Nephi var en sønnesøn af Helaman, der var en stor leder for dem der troede. Da de fem år næsten var gået, sagde de onde og ugudelige at de ville dræbe de retfærdige mennesker, hvis det tegn, som Samuel havde profeteret om, ikke kom.
Nephi bad for de mennesker som troede på Jesus Kristus. Han ville ikke have at de onde mennesker skulle dræbe dem. Han bad hele dagen, og så talte Herren til ham.

Herrens stemme:
Løft hovedet højt og vær ved godt mod, thi se, tiden er for hånden, og i denne nat skal tegnet gives, og i morgen kommer jeg til verden for at vise verden, at jeg vil opfylde alt det, som jeg har ladet tale ved mine hellige profeters mund (3 Ne. 1:13).

Fortæller:
Det skete altsammen. Nu skal I høre hvad Mormon skrev af efter Nephis store plader:
„Og det skete, at de ord, der kom til Nephi, blev opfyldt, ligesom de var blevet sagt; thi se, ved solnedgang blev der intet mørke, og folket blev forbavset, fordi der ikke kom noget mørke, da natten faldt på.
Og en ny stjerne viste sig også i overensstemmelse med ordet" (3 Ne. 1:15, 21).

Sang: „O Betlehem du lille by" – andet vers.

Mindre barn:
Jeg elsker historien om julen og de sange vi synger,
men mest af alt så elsker jeg Frelseren – Jesus Kristus, Kongen.
Sang: „Til en stald så lav og ringe" – *Syng med mig*, F-12. (En pige der er klædt ud som Maria, kan stå med en dukke i favnen, mens familien synger).

Fortæller:
Stjernen var kommet på himlen. Profetien var opfyldt. Og trofaste mennesker på begge sider af jorden, så tegnet og forstod det. Jesus var født i Betlehem.

Sang: „Juletoner" – *Syng med mig*, F-13 og/eller „O, kom hver en trofast" – Sange, nr. 171. ☐

JULEFIGURER

Farv figurerne på disse to sider omhyggeligt og klip dem forsigtigt ud. Lim flonel eller andet på bagsiden af figurerne, så de kan sættes på en flonelstavle. Sæt figurerne på flonelstavlen, mens du fortæller juleevangeliet, som står i Bibelen.

JUL ER NU ENGANG JUL

Sherrie Johnson

Francoise betragtede i tavshed sin veninde, Hilda, som var med i juleparaden. Hilda havde en stor trekantet hat på, pyntet med stjerner og snefnug, klippet i papir. Hun gik med et stort horn som hun af og til blæste i.

Hilda vinkede da hun gik forbi Francoise, men Francoise vinkede ikke tilbage. Hun lavede i stedet for ansigter til Hilda og de andre børn, som var med i paraden.

Francoise var ikke glad, det var triste tanker der gik gennem hendes hoved, mens hun så det sidste af juleparaden gå forbi.

Hvorfor skulle min far også her til Schweiz? Hvorfor kunne han ikke blive i Frankrig? De fejrede ikke jul her i dette land, sådan som de skulle!

Hilda løb hen til Francoise. „Sagde jeg ikke også at det ville blive sjovt?" råbte hun, meget hurtigt og på tysk. „Du skulle havde taget den hat på, som jeg lavede til dig, så kunne du også have været med i paraden."

Francoise svarede ikke.

„Jamen," sagde Hilda, efter et øjebliks tavshed, „synes du ikke om paraden?"

„Sådan holder man ikke jul i Frankrig," mumlede Francoise.

„Det ved jeg godt. Men jeg synes bare at du skulle se hvordan vi gør her i Schweiz."

De to piger spadserede i tavshed hen til busstoppestedet. Hilda lagde sin store hat og sit horn på bænken og satte sig.

„Ser du," sagde Hilda til sidst på fransk, i et forsøg på at få Francoise til at føle sig bedre tilpas, „Jeg synes at det er dejligt at der er så mange forskellige måder at holde jul på. Her i vores land har vi mange skikke fra Tyskland, Italien og Frankrig."

Francoise satte sig ved siden af Hilda. „Jeg synes kun der skulle være én måde at holde jul på, det kan jeg bedst lide," holdt hun på. „Alt det med st. Nicolas er forkert. Det er Christkindli der bringer os gaver."

„Det kan godt være at det er sådan hjemme hos jer, men her hos os er det st. Nicolas," svarede Hilda. „Og desuden så betyder det ikke noget. Jul er nu engang jul!"

Det varede ikke længe før den store, grå bus kom spruttende og holdt ved stoppestedet. Pigerne kravlede ind. Ingen af dem sagde noget på vejen hjem, men forskellige tanker kørte rundt i Francoises hoved. *Hvad mente Hilda med „jul er nu engang jul"? Naturligvis vil jul være jul, og det er jo netop derfor at den skal holdes rigtigt, sådan som vi altid har gjort.*

Da Francoises kom hjem satte hun sig foran juletræet og stirrede på Christkindli som sad i toppen. „Sådan skal julen være," sagde hun højt.

„Hvad mener du?" spurgte en stemme.

„Åh – mor," gispede hun, idet hun vendte sig om og så sin mor i døråbningen. „Du forskrækkede mig helt. Jeg troede jeg var alene."

„Hvad mente du da du sagde: ‚Sådan skal julen være'?"

„Jeg talte med mig selv om julen. Der er en stjerne i toppen på Hildas juletræ, og det er st Nicolas og ikke Christkindli der kommer hjem til hende med julegaver. De siger heller ikke juledigte når de pakker gaver op. Ja – de gør bare det hele forkert."

„Forkert?" spurgte moderen.

„Ja. Alle skal da holde jul som vi gør det hjemme i Frankrig," holdt Francoise på.

„Men Francoise," forklarede moderen, „selv om vi stadig taler fransk, så er vi ikke hjemme her. Vi er mellem schweizere. Og desuden fejrer vi heller ikke jul i Frankrig som de gjorde i

gamle dage, efter det min far fortalte mig. Og ser du, Christkindli er ikke et fransk ord. Mange schweizere har også Christkindli (Jesusbarnet) i deres hjem til jul."

Francoise blev helt forvirret. Hun stirrede på træet et øjeblik: „Det kan godt være at vi fejrer jul på en anden måde end de gjorde i Frankrig i gamle dage, men jeg synes stadig at det er den rigtige måde."

„Hvorfor er vores måde rigtig og Hildas forkert?"

Francoise skulle til at svare, men kunne ikke finde på noget at sige. Hun fik en stor klump i halsen. Hun syntes at der måtte være en grund til at hun mente som hun gjorde, men hun kunne ikke komme i tanke om en eneste.

„Jamen, vi fejrer da allesammen Jesu fødsel, skulle vi så ikke gøre det på samme måde?" spurgte Francoise.

„Hvorfor?"

Francoise vidste stadig ikke hvad hun skulle svare. Hun rystede bare på hovedet og trak på skuldrene.

„I julen bør vi vise hinanden kærlighed, og det kan man gøre på mange forskellige måder," sagde moderen blidt, og klappede Francoise på hovedet. Så gik hun og lod Francoise være alene, så hun kunne tænke over dagens begivenheder.

Måske er det mig der gør det forkert og ikke Hilda, tænkte Francoise.

Netop i det øjeblik ringede det på døren og Francoise gik ud for at lukke op. Men da hun åbnede døren var der ingen udenfor. I stedet lå der en farvestrålende æske fyldt med lækre jule småkager. Der var stukket et lille blåt kort ned mellem småkagerne. Der stod: „Fröhliche Weihnachten! (Glædelig jul!) fra den der bragte pakken!"

Francoise kiggede sig omkring, men hun kunne ikke se hvem der havde sat småkagerne.

„Hvem er det?" råbte moderen.

„Kun en æske småkager," svarede Francoise.

„Ah, det er mine yndlingssmåkager," sagde moderen idet hun kom ind i stuen. „Ved du hvem der satte den?"

„Det er sikkert Hilda."

„Det var vel nok pænt af hende," sagde moderen smilende og smagte på en kage.

Francoise ville også gerne smile, men hun kunne ikke. Hun tænkte på hvordan hun havde opført sig til paraden og på vejen hjem. Hun havde nok gjort sin veninde ked af det ved ikke at tage den hat på, som Hilda havde lavet til hende, og fordi hun ikke gik med i paraden.

Så kom Francoise i tanke om hvad hendes mor havde sagt om at man skal vise kærlighed i julen. Det var jo netop det Hilda havde forsøgt at gøre!

Francoise tog langsomt en småkage og smagte forsigtigt på den. Den var lækker.

„De er gode," sagde hun.

„Hvis vi stadig havde været i Frankrig, så havde vi måske aldrig fået lov at smage den slags småkager. Og du ville heller aldrig have fået dig en veninde som Hilda," sagde moderen.

Francoise tænkte så det knagede. Hun havde været egoistisk og havde det forfærdeligt med sig selv. „Jul er nu engang jul," havde Hilda sagt. Francoise kiggede på småkagerne, nu vidste hun præcist hvad hun ville gøre.

„Jeg vil fejre jul på den rigtige måde," bestemte hun sig til og skyndte sig ind på sit værelse.

Hun tog sine farveblyanter og noget papir, og så skrev hun sit yndlings juledigt. Hun tegnede hele vejen rundt i kanten og satte det i en pæn ramme af kulørt papir.

Francoise løb så hurtigt hendes ben kunne bære hende hen til Hilda, og snart stod hun foran døren og bankede på. Da Hilda lukkede op, gav Francoise hende digtet.

„Tak for småkagerne," sagde Francoise. „Og her er noget som vi plejer at have til jul. Vi læser altid vores yndlings juledigte når vi uddeler gaver. Jeg tror at vi vil få en masse måder at holde schweizisk jul på, hvis vi sætter småkager, Christkindli, st Nicholas, digte og parader sammen."

Hilda lo: „Ja, jul er nu engang jul!"

„Nu ved jeg hvad du mener," sagde Francoise stille.

„Julen er hverken tysk, fransk, italiensk, engelsk eller schweizisk. Jul er nu engang jul, og julen er kærlighed, hvor du end er." □

Skriftsteder illustreret af Phyllis Luch

„... Josef ... drog ... op fra Galilæa, fra byen Nazaret, til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem, for at lade sig indskrive tillige med Maria, sin trolovede, som var frugtsommelig ... og ... medens de var der ... fødte hun sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem i herberget" (Luk. 2:4–7).

„I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Og en Herrens engel stod for dem ... Hyrderne sagde til hverandre: ‚Lad os dog gå til Betlehem og se det som dér er sket, og som Herren har kundgjort os'" (Luk. 2:8–16).

„... se, da kom der nogle vismænd fra Østerland ... og se, stjernen, som de havde set i østen, gik foran dem, indtil den kom og stod over det sted, hvor barnet var. Og da de så stjernen, fyldtes de af en meget stor glæde" (Matt. 2:1–10).

jeg gik og legede ude i baghaven, hørte jeg pludselig nogle uhyrer skrige oppe i luften. Luften fyldtes med de uhyggelige skrig. Jeg skreg af rædsel og løb ind i huset. Jeg løb og jeg løb ind til min far. Min far blev vred over min opførsel og skældte mig alvorligt ud. Jeg gemte mig genert. Så skreg uhyrerne igen og det var så væggene i vore hus rystede. Jeg løb atter ind til min far. Han for rasende op overfor mig og vendte ryggen til mig.

Da uhyrerne den næste dag atter begyndte at skrige var jeg forberedt på det, så da luften var opfyldt af den øredøvende støj, gik jeg forsigtigt udenfor og så op mod himlen. Da så jeg for første gang i mit liv en jetmaskine. Og al frygten forlod mig. Men lige til denne dag ville jeg ønske at min far havde taget mig ved hånden, var gået udenfor sammen med mig og havde vist mig hvad uhyrerne i virkeligheden var.

Under min opvækst sad jeg ofte i samme værelse som min far, men vi kunne sidde i timevis uden at sige et ord til hinanden. Hvis jeg kom hjem og var ved at koge over af spænding over et eller andet, måtte jeg holde inde, fordi min far utålmodigt vinkede mig bort. Jeg ville så gerne være gode venner med ham. Jeg fornemmede hans dybe ensomhed, men jeg var ikke i stand til at udfylde tomrummet.

Kort efter at Simon og jeg var blevet gift tilsluttede vi os kirken. Vi var ikke længe om at tilpasse os sidste dages helliges levevis. Vi kom godt ud af det med de sidste dages hellige og mange af deres filosofier passede os fint. Jeg lærte hurtigt at bringe sammenkogte retter til folk der havde brug for det. Det var så tilfredsstillende at besøge de syge. Jeg lærte gang på gang at det var helt i orden at nære følelser og at længes efter kærlighed. Jeg følte mig tryg lige til dette tidspunkt.

Men nu, hvor jeg var sidste dages hellig, lagde jeg mærke til at nogle af kirkens medlemmer havde opdragelsesmetoder, som gjorde mig forvirret. Biskoppen havde for eksempel en søn der var fuld af spilopper. Han var en klog dreng, men han kunne få hele sin primaryklasse i oprør. Jeg så aldrig biskoppen skælde sin søn ud, selv efter en rædsom dag i primary. Han nøjedes med at trække drenge til side og tale roligt med ham, og rode op i hans hår. Og han blev ved med at fortælle ham at han elskede ham.

Så kom dagen hvor denne biskop gav sin søn håndspålæggelse og bekræftede ham som medlem af kirken. Jeg husker endnu hans ord: „Benjamin. Som din far kan jeg se at du er en særdeles udsøgt ånd." Jeg blev forbløffet. For mig at se terroriserede denne dreng hele primary.

Så kom jeg til at tænke på Rachel – et andet af kirken medlemmer, som havde en underlig måde at behandle sine børn på. Udover at hun havde huset fuld af sine egne børn, havde hun altid et par stykke mere, uanset hvilken race eller religion de tilhørte. Når børnene hylede forholdt hun sig kold og rolig, og stillede dem spørgsmål for at finde ud af årsagen til deres opførsel. Jeg syntes altid at det var spild af tid. Og da hendes børn kom i teenage-alderen blev hun ikke spor alarmeret når nogen af dem fik „vildfarne" ideer. De lo somme tider højt, når de ikke var enige. Jeg undrede mig over at hun ikke hele tiden pressede sine børn for at holde dem på den lige og snævre vej.

Men mit forhold til mine børn var slet ikke som det min biskop eller Rachel havde til deres børn. De talte og lo meget mere sammen. Efterhånden som mine børn blev ældre lagde jeg med ubehag mærke til at selv om vi sad i det samme værelse kunne der gå timer uden at vi sagde et ord til hinanden, og at det var det samme forhold, som min far og jeg havde til hinanden. Jeg vidste heller aldrig hvad mine børn tænkte. Jeg lagde ofte mærke til det hårde blik min ældste datter havde i øjenene når hun så på mig, og min søn tilbragte mere og mere tid udenfor hjemmet.

Jeg havde godt nok hørt at folk har en tendens til at gentage det samme mønster for børneopdragelse som deres forældre benyttede, selv om de hadede den facon. Forældre der blev mishandlet som børn, mishandlede ofte selv deres børn. Heldigvis er det ofte således at velafbalancerede forældre ofte opfostrer mennesker der bliver lige sådan. Men eftersom mine børns lærere ofte fortalte mig at mine børn var kloge, kreative og lydige i klassen, så jeg bort fra mine utrygge følelser for vores situation i hjemmet.

Men da vi den aften kæmpede med Roy, blev jeg omsider klar over at jeg burde have lyttet til disse urolige følelser med det samme. Det er nære familieforhold der danner grundvolden til et celestialt hjem. Jeg havde ikke et sådant hjem.

Et svagt lys begyndte at trænge ind gennem gardinerne. Fuglene begyndte så småt at kvidre deres morgensang. Den stadige strøm af lys syntes at bore sig ind i min hjerne, og fik mig til lige så stille at tænke på en oplevelse som jeg de sidste par år havde gemt i min erindring. Jeg sad i templet da det skete. Jeg fulgte i tankerne ceremoniens blide rytme, da jeg pludselig syntes at jeg befandt mig på et meget oplyst sted. Jeg talte til én som jeg ikke kunne se. Mine ord lød ganske enkelt: „Jeg kommer tilbage! Jeg kommer tilbage!" Og beslutsomheden svulmede i mit bryst.

Jeg rejste mig op. Det løb mig atter koldt ned ad ryggen. *Jeg kommer tilbage Fader – hjælp mig at lære. Lær mig hvad jeg skal gøre. Jeg vil så gerne at vi alle skal komme tilbage.* Jeg vidste at det er muligt at nå dette mål. Det kræver en masse bønner, studium i skriften, en masse lydighed, hjælp fra kirkens ledere og i dens klasseundervisning. Men vi ville komme tilbage!

Min søn rørte på sig. Simons ord: „. . . jeg velsigner dig at du vil vågne op og fornemme dine forældres kærlighed," lød som et ekko i mine tanker.

„Hej, Roy!" kaldte Simon fra underkøjen. Roy lænede sig frem og stak hovedet ned til sin far. Han så ikke mig. Han så underlig ud i ansigtet.

„Hej, Roy," sagde jeg muntert, og tilføjede lidt usikkert: „Jeg elsker dig."

Roy stirrede på mig. Han så stadig underlig ud i ansigtet. Han forblev tavs.

Hvor jeg dog elskede denne lange, ranglede dreng! □

For nylig blev der fundet nogle gamle fotografier fra Kirtland, Ohio. De viser templet og byen, som det så ud ved århundredeskiftet.

BILLEDER FRA Kir

Engang omkring år 1900 tog to fotografer nogle billeder af Kirtland templet og omegn som blev forladt af de sidste dages hellige omkring 60 år tidligere.

Billederne lå i kælderen i et gammelt hus indtil for nylig, hvor Elenore Rolfe fandt dem. Hun er leder af Little Red School i Willoughby, Ohio, en skole der udelukkende beskæftiger sig med at bevare pionerarven i Western Reserve (det landområde som var reservat for staten Connecticut, vest for Pennsylvanien, men som nu hører til staten Ohio).

Billederne giver et værdifuldt bidrag til forståelsen af hvad der skete i Kirtland. Man kan se hvordan området må have set ud, mens de hellige endnu var der, og de afslører nogle interessante detaljer om selve templet.

Dr. Keith Perkins, som er afdelingschef for kirkehistorie og kirkelærdomme ved Brigham Young universitetet i Provo, Utah, hørte om fundet og rekvirerede dem til universitetet.

Allerede i december 1830 befalede Herren profeten Joseph Smith at „begive sig til Ohio" (se L&P 37:1). „Der skal I blive udrustet med kraft fra det høje," sagde Herren (L&P 38:32). Herren sagde også til profeten at kirken ville få et fast greb i Kirtland „for et tidsrum af fem år" (L&P 64:21).

Det var i det femte år – 1836 – Kirtland templet blev indviet. Den 3. april 1836, en uge før tempelindvielsen, blev adskillige af de fordums profetier opfyldt: Herren kom pludselig og besøgte templet, for at antage det som sit hus (L&P 110:7. Se Mal. 3:1). Moses kom og gengav nøglerne til Israels indsamling – blandt andet de tabte stammer (L&P 110:11. Se også 5 Mos. 30:1–3; Jer. 23:7–8). Profeten Elias gengav sin uddelings nøgler, til at „vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene" (L&P 110:13–15; Mal. 4:5–6). I løbet af et par år var de fleste af de hellige rejst fra Kirtland. Nogle af dem bosatte sig først i Missouri og Illinois, og derpå det sted, som senere blev Utah. På det tidspunkt, hvor disse billeder er taget, havde kirken ikke haft sit hovedkvarter der i seks årtier. Men alligevel kan vi i disse billeder se et glimt af en længst forsvunden tid. □

tland – 1900

Kirtland templet. Det første tempel der er bygget i denne uddeling. Det spejler sig i en inddæmning af en østlig udløber fra Chagrin floden. På dette sted – i det nordøstlige Kirtland – fandt de lokale fotografer deres yndlingsmotiver.

Et kig ind i Kirtland templet mod vest, med de tre podier på gulvet, beregnet til det melkisedekske præstedømme. Lærredsgardinerne eller sløret kunne rulles op til loftet. Dem var der flere af og de blev brugt til at opdele forsamlingssalen i fire områder. Der var også gardiner foran i salen, og de kunne sænkes, så podierne kunne adskilles, som de var det den 3. april 1836, da profeten og Oliver Cowdery så Herren, Moses, Elias og profeten Elijah, da de fik overdraget nøglerne til Israels indsamling, til besegling af evige familier, til genealogisk arbejde og til tempelarbejde.

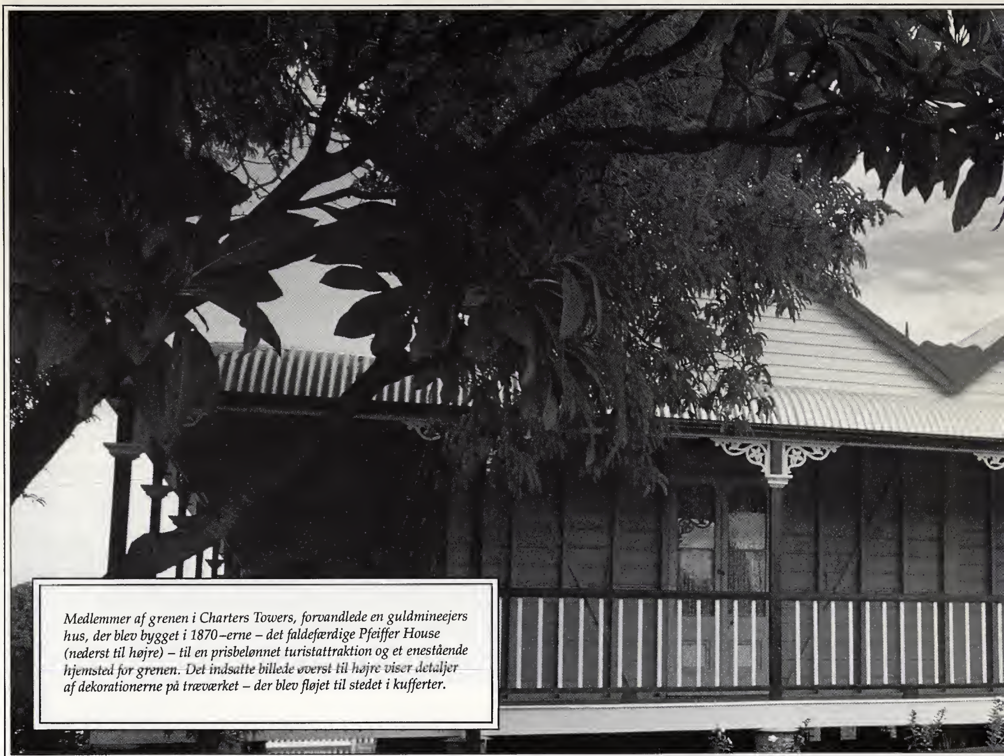

Kirtland templet, nogenlunde som det må have set ud da de hellige forlod Ohio. Det stråler udvendigt, på grund af det fine porcelæn der blev sat i cementen på ydersiden. Stregerne, der er malet i cementen, fik det til at se ud som om det var bygget af mursten eller tilhuggede sten. De hellige bosatte sig i Kirtland, i henhold til en direkte åbenbaring til dem om at forlade New York og samle sig i Ohio (se L&P 37).

Til højre: John Johnsons kro (tidligere Peter Frenchs hus) var samlingspunktet og det sted hvorfra De tolvs Kvorum gik ud, da de tog på deres første mission. Da trykkemaskinen var blevet ødelagt i Missouri blev avisen, Evening and Morning Star, *trykt her. Nederst, til højre: Newel K. Whitneys forretning, hvor profeternes skole mødtes og hvor der blev givet en lang række vigtige åbenbaringer, blandt andet L&P 87 (profetien om krig), 88 (oliebladet) og 89 (visdomsordet). Til højre ses Orson Hydes hus. Orson Hyde arbejdede som forretningens bogholder.*

I tiden mellem 1831 og 1838 blev templet bygget og der blev oprettet en stav. På dette billede ser man mod sydvest hen imod Temple Hill, og det viser den fredfyldte landsby, Kirtland, nogenlunde som den må have set ud da de hellige boede der. Yderst til venstre i forgrunden kan man se Newel K. Whitneys hus. Huset med skorstenen på gavltaget var Joseph Smith seniors hus.

Medlemmer af grenen i Charters Towers, forvandlede en guldmineejers hus, der blev bygget i 1870–erne – det faldefærdige Pfeiffer House (nederst til højre) – til en prisbelønnet turistattraktion og et enestående hjemsted for grenen. Det indsatte billede øverst til højre viser detaljer af dekorationerne på træværket – der blev fløjet til stedet i kufferter.

Michael Otterson

En kirke til de hellige

Et mindesmærke for Australien

En turistbus kører regelmæssigt hele den lange, varme sommer gennem gaderne, der er kantet med palmetræer, i det lille landsbysamfund i udkanten af Great Dividing Range.

På kortet er dette isolerede samfund næsten ikke til at skelne fra snesevis af andre, som ligger spredt i landets frugtbare områder. Men et vejskilt ved indkørslen til byen oplyser besøgende om at stedet hedder Charters Towers. Eftersom byen blev til da guldfeberen rasede i forrige århundrede, blev det et samlingspunkt hvor mineejerne kom sammen for at drikke og more sig. I dag bor der ialt kun 7.650 mennesker og byens økonomi er i stærk tilbagegang på grund af kystbyen, Townsville, som bliver stadig større og kun ligger godt 100 km derfra.

Når turisterne besøger Charters Towers har det en årsag. Byen er næsten et levende arkitektonisk museum, et af de få steder i Australien hvor bygninger fra århundredeskiftet stadig bliver fuldt udnyttet.

Når bussen har gjort holdt ved stoppestedet til den gamle fondsbørs, New South Wales bankbygningen, drejer den væk fra hovedgaden, kører op ad bakken og standser ved siden af en af vor tids kirkebygninger i Deane Street. På skiltet, der står på jorden, læser vi: „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige."

Men denne kirkebygning er ikke opført efter standardmønsteret. Den er et bemærkelsesværdigt eksempel på australsk koloniarkitektur i en gammel guldmineby, eftersom kirken trofast har restaureret bygningen, således at den blev „som en side der er revet ud af en historiebog", som en lokal historiker har beskrevet det.

Den er nu hjemsted for kirkens Charter Towers gren, men huset var tidligere kendt som Pfeiffer House – opkaldt efter den tyske mineejer Friedrich Pfeiffer, som byggede det i 1870–erne. Overgangen fra husets forfaldne tilstand for to år siden til en prisbelønnet turistattraktion i dag gør det til en enestående kirkebygning i verden. Restaureringen var ikke afhængig af at der blev tilført store pengebeløb eller indsamlet offentlige midler, men af faste og bøn, et bemærkelsesværdigt teamwork og et usædvanligt talent – af ofre og forpligtelse.

Charter Towers grenen blev organiseret i Townsville distriktet, Brisbane missionen i Australien, august 1978. Dengang blev Owen Pershouse grenspræsident – en lokal guldsmed som var blevet døbt et par måneder før.

I løbet af et år havde præsident Pershouses engagement i bysamfundet medført at han blev valgt til borgmester

i Charters Towers. Samtidig havde denne nye gren i kirken indledt, hvad der skulle blive en lang eftersøgning for at finde en grund, hvor de kunne opføre en kirke.

„Omkring midten af 1981 havde vi udset to grunde, og ventede på at Norm Gordon (kirkens ejendomsleder i Australien) skulle komme og hjælpe os med at træffe beslutningen," mindes præsident Pershouse.

Aftenen før bror Gordon skulle komme „fik jeg besøg af en mand, der præsenterede sig som Derek Wilkins. Han sagde at han havde hørt at vi var på udkig efter en grund." Manden forklarede at han for tre år siden havde købt det faldefærdige Pfeiffer House, som var velkendt i byen, i den hensigt at restaurere det. Men restaureringsarbejdet viste sig at blive for omfattende, og han havde opgivet tanken. Han havde netop aftenen før besluttet sig til at sælge det.

Den næste dag gik de lokale distrikts- og grenspræstedømmeledere sammen med kirkens ejendomsleder ud for at se på alle tre muligheder. På bror Gordons forslag knælede de ned på et afsides sted ved Pfeiffers hus og bad om vejledning.

„Jeg havde ikke været i kirken ret lang tid," siger præsident Pershouse, „og jeg havde ikke megen erfaring, men der herskede ingen tvivl i mit sind efter denne bøn. Jeg kunne næsten ikke rejse mig, sådan følte jeg at Ånden greb mig. Jeg tror at vi alle havde det således. Bror Gordon sagde at han i alle de år han har købt og solgt grunde og ejendomme for kirken aldrig har haft så stærke følelser for en grund."

Det var grunden der virkede mest tiltrækkende – ikke huset. Det gamle hus var tilsyneladende umuligt at istandsætte, så det måtte rives ned og gøre plads for en ny kirkebygning.

Da det blev kendt i byen at kirken havde forhandlet om at købe Pfeiffer House, kom den lokale befolkning til kirkens ledere og bønfaldt dem om at restaurere bygningen. „Det virkede som om 75% af byens borgere havde bedsteforældre der havde arbejdet på det gamle hus," siger præsident Pershouse. „Mange af disse mennesker var vore egne lokale medlemmer, og de fremførte alle mulige grunde for deres udsagn."

Selv om lokalkontoret for nationalforsamlingen (en regerings sammenslutning der bedømmer historiske bygningers værdi, og skal give tilladelse før en værdifuld bygning nedrives) havde indrømmet at bygningen „formodentlig ikke kunne reddes", blev man enig om at henvise sagen til kirkens områdekontor i Sydney, så de kunne træffe en beslutning.

Det var kun få mennesker i Australien der havde erfaring nok til at se hvilke muligheder der lå i den gamle bygning, men to af dem arbejdede for kirkens bygningsafdeling i Sydney. Graham Sully, der var stavspræsident og på det tidspunkt også leder for bygningsafdelingen, var en erfaren arkitekt. Før han arbejdede for kirken havde han været arkitekt ved et af Australiens største boligområder – Glebe projektet i Sydney. Andrew Witt var den regionale tilsynsførende for det nordlige Australien. Han var hollænder og havde 16 års erfaring, for han havde været med til at restaurere en del huse i det gamle Amsterdam og krigshærgede bygninger over hele Holland.

Præsident Sully siger: „Vi to kiggede grundigt på bygningen. Der var ikke noget i vejen med husets skelet, selv om verandaen var styrtet sammen og huset trængte gevaldigt til en hovedreparation. Vi blev enige om at det ikke alene var muligt at restaurere det, men at vi muligvis også kunne gøre det for færre penge end det ville koste at bygge en ny kirke."

Der blev sendt et forslag til kirkens hovedkontor med dette som grundlag, og der blev nævnt flere fordele ved at give samfundet et sådant bidrag. Forslaget blev godkendt.

Derpå fulgte en form for teamwork og sammenhold for at nå dette mål, der stadig vækker de to mænd til eftertanke. „Det var en glæde at arbejde sammen med Andrew," siger præsident Sully. „Der foregik en slags tankeoverførsel i vort samarbejde, idet den ene vidste nøjagtigt hvad den anden havde i sinde at gøre. Jeg behøvede ikke en eneste gang at argumentere for et synspunkt eller forsøge at overtale."

Der kom andre mænd ind i arbejdet. Bill Meixner, der førte tilsyn med fundamentet, han havde det værste arbejde – han skulle genanbringe fundamentets træblokke, hvor de før havde siddet. I Queensland er det almindeligt at benytte træblokke til at hæve huset op fra grunden, men hvide myrer eller termitter, havde ædt sig ind i alle de oprindelige træblokke.

Bror Meixner og SDH-tømreren, Les Knight, arbejde på fundamentet og ansatte arbejdere efter behov. Medlemmerne i Charters Towers gav mange timers dygtigt arbejde, de skrabede blandt andet al den gamle maling af.

„Bill Meixner og Les Knight udførte et enormt stykke arbejde på stedet," siger bror Witte, der nu er kirkens bygningsleder i Australien/New Zealand området.

De boede på stedet og restaureringsarbejdet blev deres hobby såvel som deres arbejde, siger han. „Alle syntes at dette arbejde var noget særligt." Der kom også medlemmer fra andre områder og hjalp til. Bror Meixner blev senere gift med en søster fra Townsville, hun havde hjulpet til med restaureringen.

I Sydney arbejdede bror Witte og hans søn, Jack, i mange af deres fritimer med at restaurere de malede dekorationer på træværket. Det gjorde de af kærlighed til projektet og for at holde budgettet. De flyttede det tilbage til stedet i kufferter, når de fløj dertil. Andrew Witte tegnede også restaureringsplanerne derhjemme, blandt andet det nye toiletområde (med bad), så det faldt naturligt ind i den gamle bygnings arkitektur. Områdearkitekten, Don Crosbie førte tilsyn med planerne.

Den lokale avis, *Northern Miner,* skrev om det færdige arbejde: „Hvis jeg skulle beskrive alt hvad der er gjort ved det gamle hus helt nøjagtigt, ville jeg blive nødt til at skrive en mindre bog."

Prisen på hele projektet, inklusive grunden, blev næsten 170.000 australske dollars (ca 1 1/2 million danske kroner), hvoraf knapt halvdelen blev brugt på at restaurere selve området. Beløbet er kun en brøkdel af hvad det koster at opføre nye kirkebygninger i Australien.

I december 1983 – otte måneder efter at kirkebygningen officielt blev taget i brug, modtog kirken en prisbelønning fra nationalforsamlingen i Queensland for „en fortrinlig restaurering". Der er berammet endnu en prisbelønning i år fra Australiens nationalforsamling.

Owen Pershouse, der holdt op med at være borgmester i Charters Towers i 1982, og stadig er grenspræsident, bemærker:

„Der er ikke et eneste menneske i byen som ikke ved hvad kirken har gjort. Vi har vist at kirken ikke alene er i stor fremgang, men også at den har fornemmelse for og interesse i samfundet." □

Michael Otterson er kirkens formand for public relation i Sydney, i Australien.

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik

Spørgsmål og svar

Spørgsmål:
Hvad menes der med det skriftsted der står i Mormons Bog om de ugudeliges evige helvede?

Svar:
H. Don Peterson,
professor i fordums skrifter ved Brigham Young universitetet, Provo, Utah

I Mormons Bog er „helvede" en benævnelse for det sted, hvor de ugudelige kommer efter døden. Det vil blandt andet være „de vise, de lærde og de rige, som er opblæst i hjertets stolthed og alle, der prædiker falske lærdomme og alle, som bedriver hor og forvender Herrens rette vej" (2 Ne. 28:15; se også 2 Ne. 9:34, 36; Lukas 16:19–25). Mattæus taler også om at de, der har for vane at lade hånt om deres medmennesker i nød, kan forvente at komme i helvede (se Matt. 25:40–46).

Nephi siger at helvede er „åndelig død" (2 Ne. 9:12), et sted hvor de ugudelige „forkastes med hensyn til det, som er åndeligt, og som henhører til retfærdighed . . .

derfor må der nødvendigvis være et urent sted beredt for det, som er urent" (1 Ne. 15:33–34).

To helveder

Profeten Alma forklarede at de ugudelige „skal blive kastet ud i det yderste mørke; dér skal være gråd og jammer og tænderskæren, og det på grund af deres egen ugudelighed, idet de tages til fange efter djævelens vilje" (Alma 40:13).

På den anden side vil „deres ånder, som er retfærdige, (blive indført) i en lyksaligheds tilstand, som kaldes paradis, en hvilens tilstand, en fredens tilstand, hvori de skal hvile fra al deres besvær og fra al bekymring og sorg" (Alma 40:12).

Disse udtalelser ligner måske almindelige kristnes syn på himmel og helved (se Matt. 13:36–43). Men Mormons Bog går et skridt videre. Her siges det at disse tilstande, for de fleste menneskers vedkommende, vil være midlertidig. Alma siger for eksempel: „Således er de ugudeliges tilstand, ja, i mørke og i en skrækkelig og frygtelig forventning om Guds vredes brændende nidkærhed over dem. Således forbliver de i denne tilstand så vel som de retfærdige i paradis, *indtil tiden for deres opstandelse*" (Alma 40:14. Fremhævelse tilføjet).

Bibelen hælder til denne kendsgerning en række steder. David får løfte om at hans sjæl ikke skal forblive i helvede (se Sl. 16:10; Ap.G. 2:27, 31). Også andre fik løfte om at de ville blive udfriet fra det åndelige fængsel (se Es. 49:8–9; Joh. 5:25). Det var faktisk det der skete da Kristus åbnede helvedes døre for missioneringen blandt de døde (se 1 Peter 3:18–19; 4:6; L&P 138:6–37).

De som hører og accepterer frelsens budskab, hvad enten de gør det i dette liv eller i åndeverdenen, vil „opstå til liv, men de, som har øvet det onde, (vil) opstå til dom" (Joh. 5:29).

Nephi forklarer at alle mennesker ved deres opstandelse „må . . . komme frem for Israels Helliges domstol, . . . og da skal de dømmes efter Guds hellige dom.

Og så vist som Herren lever – thi Gud Herren har talt det . . . skal de, der er retfærdige, fremdeles forblive retfærdige, og de, som er urene, skal fremdeles forblive urene; thi se, de, der er urene, er djævelen og hans engle, og de skal gå bort til den evige ild, som er beredt for dem, og deres pine er som en sø af ild og svovl, hvis luer stiger op fra evighed til evighed og ikke får ende" (2 Ne. 9:15–16. Se også Åb. 22:11).

Der er således både i Mormons Bog og Bibelen to bestemte steder som kaldes „helvede".

Det ene er en midlertidig tilstand, som de ugudelige befinder sig i mellem døden og opstandelsen. Den anden er en ugudelig tilstand, som aldrig ophører, og for dem der befinder sig i den gives der ingen barmhjertighed fordi de „skal blive som fortabelsens søn" (3 Ne. 29:7; Joh. 17:12), de har nemlig afvist Kristi nåde og er parate til at sælge ham „for sølv og guld og for det, som møl fortærer" (3 Ne. 27:32). Det er dem der kaldes fortabelsens sønner og som er „i åben opstand imod Gud" og vil „adlyde den onde ånd, og bliver en fjende af al retfærdighed . . .

derfor er (deres) endelige dom at lide uendelig pine" (Mosiah 2:37, 39. Se også 2 Peter 3:7; Åb 20:13–15; L&P 76:31–46).

Det er for det meste det andet helvede eller den „anden død", som profe-

terne i Mormons Bog henviser til, når de taler om evigt helvede og fordømmelse (se Jakobs Bog 3:11; Alma 12:16–18; Helaman 14:16–18).

Nogle undrer sig når de læser i skriften, fordi Herren ofte taler om *evig fordømmelse* og *uendelig straf*, når han taler om den form for straf han udøver.

Herren har forklaret at „hvert menneske (må) omvende sig eller også lide; thi jeg, Gud er uendelig . . .

Dog står der ikke skrevet, at der ikke skal være nogen ende på denne pine, men der står skrevet: *den evige pine.*

Atter står der skrevet: *Evig fordømmelse;* og det er tydeligere end andre skriftsteder, for at det kan indvirke på menneskenes børns hjerter til mit navns forherligelse.

Jeg vil forklare jer denne hemmelighed, thi I bør vide det ligesom mine apostle . . .

Thi se, hvor stor er ikke gudfrygtighedens hemmelighed. Thi jeg er evig, og den straf, som jeg tildeler, er evig straf; thi evigt er mit navn, hvorfor –
evig straf er Guds straf.
Uendelig straf er Guds straf"
(L&P 19:4–12).

I disse skriftsteder får vi stor hjælp til at tolke nogle udtalelser i Mormons Bog og Bibelen, hvor der tales om et midlertidigt helvede som endeløst.

Åndeverdenen

Vi sidste dages hellige er heldige at vi har fire standardværker, foruden sidste dages profeter, til at hjælpe os med at forstå lærdomme som har forvirret kristne i århundreder. Vi forstår for eksempel at alle de dødes ånder

kommer i åndeverdenen, hvor de venter på deres opstandelse. Men selv om de retfærdige kommer i en lykkelig og fredelig hviletilstand, vil de føle sig bundet.

De mange ånder, der ventede på at Kristus skulle besøge dem lige efter sin korsfæstelse, ventede ivrigt på at blive forløst.

I Lære og Pagter siges det at „de døde havde betragtet Åndens lange adskillelse fra legemet som fangenskab" (se L&P 138:49–50).

Således er den fred som de retfærdige oplever i åndeverdenen ikke en endelig, lykkelig tilstand, således som de fleste kristne forestiller sig Himlen. Mennesker kan kun „modtage en fylde af glæde" når ånd og legeme er „uadskilleligt forbundet" (se L&P 93:33–34). På den måde vil alle ånder være bundet mellem døden og opstandelse.

De retfærdige ånder vil blive forløst ved begyndelsen af tusindårsriget. På det tidspunkt vil arvingerne til det celestiale rige komme frem fra paradiset og modtage deres herliggjorte, celestiale legemer i den første opstandelses „morgen", de retfærdiges opstandelse (se 1 Kor. 15:20–42; L&P 88:97–98; 76:17 samt *Profeten Joseph Smiths Lærdomme).*

Efter denne herlige opstandelse, som kandidaterne til det celestiale rige vil opleve, vil arvingerne til det terrestriale rige opstå. Selv om deres opstandelse foregår senere, betragtes den også som led i den første opstandelse (se L&P 76:71–80; 2 Ne. 9:26). Ældste Bruce R. McConkie sagde at arvingerne til det terrestriale rige vil komme frem om „eftermiddagen under den første opstandelse", hvilken finder sted efter at „Herren har indvarslet tusindårsriget" (*Mormon Doctrine,* anden udgave, s. 640. Bookcraft, Salt Lake City, 1966. Se også L&P 88:99).

Det midlertidige helvede

Blandt de døde, som får tildelt helvede, er arvingerne til det telestiale rige og fortabelsens sønner. Disse ånder skal forblive i helvede, eller det åndelige fængsel og lide „den almægtige Guds vrede" til tusindårsriget er forbi (se L&P 76:106). På det tidspunkt vil de komme frem i den sidste opstandelse, de uretfærdiges opstandelse (se L&P 76:16–17, 81–85; Joh. 5:28–29).

De, som arver det telestiale rige, er dem der har besmittet jorden – troldkarle, ægteskabsbrydere, horkarle „og de, der elsker og øver løgn" (se L&P 76:103).

Men ved Guds nåde vil selv disse mennesker få en herlighedsgrad. De „skal arve frelse", have instruktioner gennem Helligånden og vil blive betjent af engle (se L&P 76:88).

Ældste McConkie skrev at selv de fleste mordere vil blive befriet fra helvede, eller åndernes fængsel, i den sidste opstandelse og få en telestial herlighed:

„Da Herren udlagde sproget i Johannes Åbenbaring 21:8 gennem åbenbaring i de sidste dage (L&P 63:17–18 og 76:103–106), undlod han at nævne mordere sammen med onde mennesker.

Når Johannes her har taget dem med, hænger det sammen med den kendsgerning at kun de, der benægter sandheden efter at have fået fuldkommen kundskab om den, vil blive fortabelsens sønner, og det viser klart at mordere i den sidste ende vil komme i det telestiale rige, men naturligvis ikke de mordere der er dømt til at blive fortabelsens sønner" (*Doctrinal New Testament Commentary,* 3. bind, 3:584. Bookcraft, Salt Lake City, 1965–73).

Således er helvede et midlertidigt afsnit af åndeverdenen, hvor de ugudelige begrænses til at være, for at tjene retfærdigheden og give dem en chance for at omvende sig. Herren har lovet at alle, som omvender sig, vil få del i et herlighedsrige, efter bedømmelsen af deres gerninger.

Selv de, der ikke gør sig fortjent til et herlighedsrige, vil opstå, for Kristi forsoning brød dødens bånd for *hele* menneskeheden (se 1 Kor. 15:22; 2 Ne. 9:14–16).

Efter opstandelsen vil der ikke længere være brug for det midlertidige afsnit af åndeverdenen, som kaldes helvede. „Når alle mennesker er opstået," skrev ældste McConkie, „så vil der ikke længere være beboere i åndeverdenen (efter jordelivet)" (*Mormon Doctrine,* s. 762).

Helvedet uden ende

De tre herlighedsgrader bliver evige boliger for de umådelig mange af Guds børn som har fortjent livet på jorden. Men der findes også en fjerde skæbne for de „forholdsvis få" som ikke kan bebo selv en telestial herlighed. Herren forklarer at fortabelsens sønner vil få en skæbne der er uden herlighed (se L&P 88:24), og „når den slutter, eller hvor stedet er, og hvad de lider dér, ved intet menneske", kun de, „der får del deri" (se L&P 76:43–49). Det er dem der ikke „kan omvende sig". Dem der „synder mod Helligånden" og „stiller Kristus til åbenlys spot" (*Lærdomme om Frelse,* bind 1, s. 50–53).

„Alle, som tager del i denne, den største af alle synder, sælger sig til Lucifer, ligesom Kain gjorde. De lærer at hade sandheden med et evigt had, og de lærer at elske ugudelighed. De når til et stade, hvor de hverken vil eller kan omvende sig. En morderisk ånd fylder deres hjerter, og hvis de havde magt til det, ville de korsfæste vor Herre igen, hvilket de også i virkeligheden gør ved at kæmpe mod hans værk og søge at tilintetgøre det og hans profeter . . .

Inden et menneske kan synke til denne sjælens bitterhed, må man først kende og forstå sandheden så klart og skarpt, at der ingen tvivl er hos ham. *Den forandring af hjertet kommer ikke på én gang,* men er en følge af en lovovertrædelse under en eller anden form, som vedblivende lurer i sjælen uden omvendelse, indtil Helligånden trækker sig tilbage, og så er det menneske overladt til åndeligt mørke. Synd avler synd; mørket vokser, indtil kærlighed til sandheden vender sig til had, og kærligheden til Gud overvindes af de ugudeliges ønske om at tilintetgøre alt, hvad der er retfærdigt og sandt. På den måde stilles Kristus åbenlyst til spot og højeste grad af blasfemi.

Hvor er det dog godt, at der i Guds barmhjertighed kun vil være forholdsvis få, som vil få del i denne frygtelige elendighed og dette evige mørke" (samme, s. 52–53).

Således får helvede en ende for alle som overgiver sig, men ikke for fortabelsens sønner. Kun de vil forblive i det helvede, som er uendeligt. ☐

ISÆR FOR UNGE

SPENCER W. KIMBALL
MAHATMA GANDHI
CORRIE TEN BOOM –

de vidste det allesammen . . .

KÆRLIGHED ER LIVET

Illustreret af Robert Barrett

Barbara B. Smith
Tidligere præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Når kærlighed er livet," skrev digteren Emily Dickinson, „så vil livet være udødeligt". Vi ved allesammen at dette er rigtigt. Et liv uden kærlighed er overhovedet ikke noget liv. Så vil det trække sig tilbage og gå i stå. Men kærlighed gør livet levende. Kærlighed er smitsom, den breder sig som en steppebrand fra hjerte til hjerte. Hvor der er kærlighed vil liv skabe liv og kærlighed skabe kærlighed. Og i denne sammensætning vil udødeligheden få kvalitet.

En kærlighedshistorie

Lad mig fortælle jer en af mine sande yndlings kærlighedshistorier. Jeg hørte om den i dens allersidste fase. Jeg var sammen med min mand til et middagsselskab. Jeg sad ved siden af en ældre herre, som var der sammen med sin hustru. Hun havde haft en blodprop, så han måtte læne sig frem for at skære hendes kød ud og hjælpe hende med maden. Han gjorde det meget kærligt og omsorgsfuldt. Da vi var færdige med at spise sagde jeg til ham: „Du er meget sød ved din kone." Han svarede: „Skulle jeg ikke være det? Jeg elsker hende." Så fortalte han mig om deres første forlovelsestid og deres liv sammen. „Første gang jeg så hende," sagde han, „var til et selskab i Canada. Hun læste op. Hun havde lange, gyldne krøller og en smuk hvid kjole med snøreliv. Dertil havde hun et meget smukt blåt satinskærf. Jeg blev så betaget af hende at jeg sagde til min mor at her var den pige som jeg ville giftes med. Min mor lo føjeligt. Jeg tog på mission, og da jeg kom hjem var hun forlovet med en anden. Min biskop kaldte mig til en særlig opgave, og da jeg protesterede sagde han til mig at dersom jeg altid ville sætte Herren i første række, ville jeg opdage at han altid ville være med mig. Jeg tog den lange tur ind til Salt Lake City. Da jeg kom hjem havde hun hævet forlovelsen. Vi begyndte at komme sammen og blev gift."

Det var sjældent at hans hustru viste sig offentligt sammen med ham efter den nævnte middag. Kort tid efter forværredes hendes tilstand så hun måtte holde sengen, ude af stand til at tale. Han var generalautoritet i kirken og måtte regelmæssigt rejse ud til konferencer for at besøge og rådgive de hellige. Når han kom hjem fortalte han hende altid om konferencernes forløb. En dag han var færdig med at fortælle, drillede han hende og sagde: „Hvis du ikke snart begynder at tale igen, så vil jeg ikke fortælle dig om mine oplevelser mere. Du elsker mig ikke mere." Tårerne løb ned ad hendes kinder og hun fik med store anstrengelser styrke nok til at sige: „Jeg elsker dig." Det var så vanskeligt for hende og blev sagt meget langsomt, men det lykkedes hende at få ordene frem. Han besluttede sig til at han aldrig mere ville behandle deres kærlighed ligegyldigt, for deres kærlighed overgik selv hendes fysiske handicap.

Da denne særlige kvinde, Zina Card Brown, blev begravet, nævnte alle talerne hendes kærlighed til sin elskede, præsident Hugh B. Brown. Præsident Marion G. Romney sagde: „Overalt hvor hun kom var hun det kærligste menneske." Præsident N. Eldon Tanner sagde at præsident Brown havde succes på grund af hendes kærlighed til ham. Præsident Kimball sagde at kærligheden mellem præsident og søster Brown var af en sådan karakter at de snart ville komme til at leve sammen i evighed. Hendes kærlighed førte dem til udødelighed – begyndelsen til evigheden.

Det største bud

Det er denne kærlighed der tales om i skrifterne. Det er den evige livgivende kraft, som trænger gennem universet og styrer Himlene og jorden. Det gør den svage stærk og løfter os op over de store vanskeligheder, der kommer på vor vej fra tid til anden. I den sidste uge af Jesu Kristi jordiske mission, kom farisæerne for tredie gang til Herren, i et forsøg på at fange ham. En af dem, en lovkyndig, spurgte:

„'Mester, hvilket bud i loven er det største?'

Han svarede ham: ,Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Dette er det største og første bud.

Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv.

På disse to bud hviler hele loven og profeterne'" (Matt. 22:36–40).

Det er de samme lærdomme der er blevet givet i enhver uddeling. Om og om igen, i enhver tidsalder, har Herren gentaget disse centrale bud overfor sine børn. Somme tider siger han at dersom du ikke har kærlighed, så er det lige meget hvad du ved eller gør. Til andre tider siger han: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!" (Joh. 14:15). Men han understreger altid at hjertet i evangeliet er kærlighed til Gud og mennesker. „Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed" (Joh. 13:35).

Det er ikke så tit man har forsøgt at nære ægte næstekærlighed i internationalt sammenhæng og det sker meget sjældent selv under nationale forhold. Men jeg erindrer i det mindste et meget bemærkelsesværdigt tilfælde.

Det var Mahatma Gandhi der førte Indien til uafhængighed. Gandhi begyndte at indse at når han vendte den anden kind til og gengældte had med godhed, så kunne han udløse en stor kraft i sit lands befolkning. Så henvendte en hindu sig til ham, meget oprevet. Hans søn var blevet dræbt af muslimer. Til gengæld havde han nu dræbt en lille muslimdreng. Han søgte tung om hjerte trøst hos Gandhi. Og Gandhi fortalte ham at han kun kunne finde trøst, hvis han ville finde en forældreløs muslimdreng og opdrage ham som sin egen – men han skulle opdrage ham som muslim, ikke som hindu.

Der findes en offerlov, en offerlov

som fører til udødelighed. Gandhi led meget, men til sidst fik millioner af mennesker deres frihed. Det var en morderisk kugle der forkortede hans liv. Man kan ikke lade være med at tænke på hvilke yderligere bidrag han kunne have givet den nye nations udvikling, hvis han havde fået lov at leve.

Præsident Kimballs eksempel

Vi var vidne til stor kærlighed i vores sidste, elskede profets, præsident Kimballs liv. Kærlighed hørte med til hans tilværelse, længe før han blev kirkens præsident.

En stavspræsident i Logan, Utah, havde en gæstebog, og da han var død, fik hans søn den. Da sønnen bladede bogen igennem blev han imponeret over alle de autografer der var i den. De fleste generalautoriteter havde skrevet i den. Et sted stod der:

Navn: Ældste Spencer W. Kimball
Årstal: 1954
Stilling: Apostel
Hobby: „Jeg elsker mennesker."

Han bladede videre i bogen og så næsten det samme, som var skrevet 10 år senere:

Navn: Ældste Spencer W. Kimball
Årstal: 1964
Stilling: Apostel
Hobby: „Jeg elsker mennesker."

Vi ved allesammen at præsident Spencer W. Kimball var et kærligt menneske. Han betragtede kærlighed som en metode til endog at overvinde fortrædeligheder man ikke vidste man havde gjort. Det oplevede han engang i forbindelse med en af sine naboer. Denne nabo kom ud og talte med præsident Kimball når som helst han så ham i haven, lige til en dag hvor naboens kone sagde: „Det må du ikke. Det eneste tidspunkt præsident Kimball er alene er når han er i sin have, og så går du over og forstyrrer ham." Derefter blev naboen inde og nøjedes med at se på præsident Kimball gennem vinduet.

Der gik kun et par uger før præsident Kimball gik ind og ringede på naboens dør og gav dem en sammenkogt ret. „Hvorfor skal jeg have

den?" spurgte naboen. „Det ved jeg ikke," svarede præsident Kimball. „Men jeg vil gerne gøre bod for det jeg har gjort imod dig, hvad det end kan være. Du kommer aldrig over og snakker med mig mere, så jeg blev enig med mig selv om at jeg må have gjort noget forkert."

Det var præsident Kimball der så kærligt forklarede os at Herren hvisker os i hjertet hvad vi skal gøre, og på den måde besvarer vi andres brændende bønner. Præsident Kimball sagde at Herren besvarer bønner på den måde, fordi han ved at vi på den måde bedre kan lære at vise kærlighed.

Jeg hørte for nylig om to besøgslærerinder der foretog alle indkøbene for en invalid søster i et helt år. Da det senere blev nødvendigt at hun dagligt fik taget sit blodtryk, så påtog de sig også frivilligt denne opgave.

I et andet ward aftalte hjælpeforeningssøstrene at passe en syg søster, når hendes mand ikke var hjemme. Hun var thailænder og talte meget begrænset engelsk. Hendes sygdom angreb alle hendes indvendige organer. Søstrene lærte at betjene en respirator. De badede hende, redte hendes hår, børstede hendes tænder, gjorde hendes hus rent og lavede mad. Jeg har hørt denne kvinde græde af taknemmelighed over den kærlighed og tålmodighed hun fik fra dem der hjalp hende.

Den kærlighed der får verden til at leve, det er den kærlighed Jesus belærte om. Den skaber liv i ægteskaber, i familier, mellem naboer, i samfundet og i verden. Vi skal elske Herren, stole på hans ord, elske og tro på udødelighed.

Corrie ten Boom

I husker måske beretningen om Corrie ten Boom, en 50–årig ugift kvinde, som blev militær heltinde i anti-nazisternes undergrundsbevægelse under den anden verdenskrig. Jeg vil gerne fortælle om to eksempler på hvordan kærligheden i hendes liv, hjalp hende til at gøre godt, selv om hun var blevet uhyggeligt misbrugt.

Den første gang var mens hun var ung og boede i Holland. Hun var meget forelsket og troede at hendes kærlighed blev gengældt. Men en dag ankom den unge mand med en anden ung pige. Han præsenterede hende for Corrie som sin forlovede. Hendes familie hjalp hende i fællesskab under denne oplevelse. Da det unge par var gået, styrtede Corrie op på sit værelse og græd. Hun skrev: „Lidt senere hørte jeg min far komme op ad trapperne. Et kort øjeblik var jeg atter en lille pige der længtes efter at han skulle komme og putte dynen omkring mig. Men det gjorde så ondt at ingen dyne kunne hjælpe, og pludselig blev jeg nervøs for hvad min far ville sige . . . han kom selvfølgelig ikke med nogen barske ord.

‚Corrie,' begyndte han, ‚ved du hvad det er der gør så ondt? Det er kærlighed. Kærlighed er den største magt i verden, og når den ikke kan få afløb gør det forfærdelig ondt.

Vi kan gøre to ting, når dette sker. Vi kan dræbe kærligheden, så den ikke længere gør ondt. Men så vil noget i os selv naturligvis også dø. Eller også, Corrie, kan vi bede Gud åbne en anden mulighed for at kærligheden kan slippe ud . . . Corrie – når vi ikke kan elske på gammeldags måde, så kan Gud vise os den fuldkomne måde.'"

Efter en forfærdelig oplevelse under krigen i en koncentrationslejr, stod hun pludselig senere ansigt til ansigt med en af SS-vagterne.

„Det var under et kirkemøde i München jeg så ham, den tidligere SS-mand, som holdt vagt ved døren til bruserummene i arbejdscentret i Ravensbrück. Han var den første af de fængselsvagter fra dengang, jeg havde mødt. Og pludselig så jeg det hele for mig igen – hele lokalet fyldt med mænd, der hånede og spottede os, stablerne af tøj, (min søster) Betsies forpinte ansigt.

Han kom hen til mig da alle havde forladt kirken. Han strålede over hele hovedet og bukkede. ‚Hvor er jeg taknemmelig for det De sagde, *Fraulein*,' sagde han. ‚At tænke sig at Jesus, som De sagde, har vasket mine synder bort!'

Han gav mig tillidsfuldt hånden. Og jeg, som så ofte havde talt til folk i Bloemendaal om at vi skulle tilgive, holdt min hånd tilbage.

Og mens de vrede, hævngerrige tanker kogte i mig, så jeg synden i dem for mig. Jesus Kristus døde for denne mand. Blev jeg bedt om at gøre mere? Herre Jesus, bad jeg, tilgiv mig og hjælp mig til at tilgive ham.

Jeg forsøgte at smile og kæmpede for at hæve min hånd. Jeg kunne ikke. Jeg følte intet, ikke den mindste gnist af varme eller barmhjertighed. Jeg bad atter i ånden en stille bøn. Jesus, jeg kan ikke tilgive ham. Giv mig din tilgivelse.

Og idet jeg gav manden hånden skete der noget helt utroligt. Det var som om der gik en strøm gennem min skulder, gennem armen og ud i min hånd, fra mig til ham, mens mit hjerte bankede af kærlighed til denne fremmede, så det næsten overvældede mig.

Da opdagede jeg at verdens helbredelse ikke afhænger så meget af om vi tilgiver som af vores godhed. Når Kristus siger at vi skal elske vore fjender, så skænker han os, sammen med befalingen, kærligheden i sig selv" (Corrie ten Boom, *The Hidding Place*, s. 44–45, 238. Nantam Books, New York, 1971).

Kærlighed er den livgivende kraft der fornyr mænd og kvinders ånd og giver verden nyt liv, et liv der får os til at længes efter udødelighed.

Må vi hver især betragte kærlighed som den store og magtfulde kraft den er. Må vi tage lærdommene om kærlighed bogstaveligt og arbejde på at beherske evnen til at give og modtage kærlighed. Kærlighed er den kraft, hvorved *vi* kan forny verden. „Når kærlighed er livet, så vil livet være udødeligt." □

Uddrag af en tale, afholdt ved Brigham Young Universitetet, 14. februar 1984.

HONNING OG SØD MUSIK I QUEBEC

Canadiske unge finder kreative måder at forkynde evangeliet på.

Kathleen Lubeck

Hvis du skulle nævne alle de måder, hvorpå unge mennesker kan udsprede evangeliet lys, ville du måske sætte en fuldtidsmission øverst på din liste, og bagefter at være et godt familiemedlem og arbejdet med en kaldelse i kirken. Men hvad med at samle honning fra en bikube? Eller benytte sit sangtalent? Følgende historier har vi fra Quebec i Canada, hvor unge sidste dages hellige benytter deres talenter i Herrens tjeneste, på en fantasifuld måde.

Et fond af honning

Tyk, klistret, gylden, sirupssød honning. I det fransktalende Canada kaldes det „le miel". Her ser man firkantede bikuber, som står på de grønne marker ude på landet, mellem blå kornblomster, lilla tidsler og smukke, hvide blomster.

Samme sted ude på landet, i en lille by der hedder Sainte Brigide d'Iberville, ca. 50 km fra Montreal, kan man se kornmarker, lader og siloer. Men man kan også se nogle meget unge mænd – sidste dages hellige – der samler honning ind fra de blå og hvide bikuber.

Drengene får betaling for hver spand honning de samler ind om dagen og forarbejder. Det er et klistret job, men det går til et godt formål. Sammen med andre unge mennesker fra LeMoyne ward, pakker og sælger de honning og lægger pengene i et fond, til brug for en kommende rejse til Washington D. C. – tolv timers rejse i bil. De skal ikke besøge USAs regeringsbygning eller på sightseeing. De skal til templet og gøre dåb for de døde. Montreal hører til Washington templets tempeldistrikt.

„Jeg glæder mig meget til at komme til templet," siger Samuel Maltere på 14 år. Han er fra LeMoyne ward. „På den måde behøver jeg ikke bede min far og mor om penge til tempelturen. Man bliver snavset af at arbejde med den fedtede honning, men det er anstrengelserne værd. Og nu hvor jeg ved hvordan honningen når frem til vores middagsbord, sætter jeg langt mere pris på den."

Hvordan blev de unge mennesker engageret i arbejdet med honning og bistader?

Det begyndte da biskop Joseph Wilfred Serges Limoges talte til de unge i sit ward om en tur til templet. „Alle ville gerne med," husker biskop Limoges, „men ingen havde penge til det." Wardets sekretær, som arbejder med bier, kendte en der havde bier, monsieur Marcotte, og som havde brug for hjælp. Da biskoppen havde interviewet de unge, blev de enige om at tage imod opgaven.

Monsieur Marcotte lærte drengene i wardet hvordan man indsamler honning og forarbejder den. „Det er morsomt at arbejde med bierne," siger Mark Pelchat. „Det eneste jeg ikke kan lide er når jeg bliver stukket."

Når drengene kommer hjem med deres spande med honning, er der andre unge mennesker fra wardet som er med til at hælde den klæbrige honning over i små beholdere. Så sælger de den til venner eller kunder udenfor en helseforretning, som et kirkemedlem ejer i Montreal.

„Vi har ståêt og solgt honning

udenfor forretningen i dag i 6 timer," siger Phillippe Cazeau på 16 år. „Vi synes at vi må arbejde for det, hvis vi vil til templet."

Tempelturen er noget som de unge mennesker virkelig glæder sig til. „Vi vil lade os døbe for de mennesker som aldrig har hørt om kirken," siger Sonya Roy på 15.

De benytter også muligheden for at fortælle deres kunder om kirken. „Vi fortæller folk, som kommer forbi vores bod, at vi tjener penge ind til en tempeltur. Vi viser dem et billede af templet og fortæller dem hvad det betyder for os," forklarer Frankie Belot på 17.

De unge mennesker i LeMoyne wardet er villige til at arbejde og lære nye færdigheder, og derved oplever de at få den dejlige belønning der følger med at dele evangeliet med andre – levende som døde.

Notre Chanson

Chantal på 16 og Nathalie på 18 er kendt i deres stav som „De syngende LeGault søstre", og de har skrevet dejlig musik sammen i flere år. De elsker det, og det er også en måde at

Fotografier af Sharon Beard og Ron Hamilton

udbrede deres kærlighed til evangeliet.

Medlemmerne i deres stav taler stadig om et show som Chantal og Nathalie havde i staven for tre år siden. Det begyndte med at Chantal blev bedt om at være med i et orkester som bestod af unge sidste dages hellige. Nathalie kom også med i gruppen. „Vi øvede hele sommeren, fem timer om dagen, og opførte vores 3-timers program i staven," siger Chantal. „Folk nød det virkelig."

Nathalies kærlighed til musik begyndte da hun var lille. Allerede som 10-årig ønskede hun at lære at lede sangen, så hun bad wardets musikleder lære hende det. Da Nathalie fyldte 11 blev hun kaldet til at lede musikken i primary. Nu er hun korpræsident i sit ward, udover at hun er Unge Pigers lejrleder og søndagsskolesekretær. Hendes søster leder musikken for Unge Piger, synger i wardskoret og er præsidentinde for sin Unge Pigers klasse.

Begge pigerne synger for sjov, men Chantal vil gerne være professionel. „Jeg holder meget af musik, men Chantal *elsker* det virkelig," siger Nathalie.

Sidste år optrådte Chantal ved en anset ,gallakoncert', hvor pressen var til stede og skrev om det bedste nye talent i Montreal. Chantal bestod forprøven og blev sat på programmet til en koncert, men da hun opdagede at den skulle afholdes på en søndag, trak hun sig tilbage.

„Jeg fastede for sagen," mindes Chantal. „Men selv om jeg meget gerne ville synge til gallaforestillingen, så ønskede jeg det ikke alligevel, når Ånden sagde at jeg ikke skulle. Så det gjorde jeg ikke. Det er vigtigt altid at gøre som vor himmelske Fader ønsker vi skal. Men jeg ved at jeg har fået andre muligheder, fordi jeg lyttede til Ånden."

En af disse muligheder var at hun skulle synge i en seminarfilm, som kirken producerede sidste år. Begge søstrene blev bedt om at deltage i en fransk oversættelse af filmen. Chantal fortalte produceren at hun holder meget af at synge, og blev bedt om at optage forskellige sange til projektet. Hun tog hen til studiet, tog øretelefoner på og overraskede enhver ved at udføre et enestående stykke arbejde på rekordtid. En af teknikkerne sagde at hun var et professionelt talent, hvilket jo var opmuntrende.

„Hvis jeg synger professionelt, vil mine forpligtelser overfor Gud altid komme i første række," siger hun. „Jeg betragter min sang som missionering."

Det er en særlig udfordring for de to unge piger at gå i skole i Montreal. De er de eneste sidste dages hellige i en skole med 1.500 elever. „Det værste er at folk ikke forstår vore principper," siger Chantal. „Når vores venner finder ud af hvilken religion vi tilhører sker det somme tider at deres forældre siger at de ikke må komme sammen med os mere. Men vi har opdaget at vort eksempel er den bedste måde at missionere på."

Nathalie er enig. „Når vi tager med undergrundsbanen til kirke, lægger folk mærke til at vi går i kjoler, og så ved de at vi ikke er som andre unge mennesker. Der er noget ved os der er anderledes.

Sidste år bad jeg min matematiklærer om at skrive noget i min årsbog. Han skrev: ,For et år siden så jeg dig på gangen, uden at kende dig, men jeg ønskede at få dig i min klasse i år, fordi jeg så hvor venlig du var overfor andre.' Det er hvad jeg mener med missionering." Chantal har haft lignende oplevelser.

Familien LeGault tilsluttede sig kirken for 10 år siden, efter at missionærerne havde fundet dem og undervist dem. Selv om Nathalie kun var 8 år da missionærerne kom, forsøgte hun selv at finde ud af om kirken var sand. „Da jeg var 9 år vidste jeg at den er sand," siger hun. „I vores øvrige familie siger de at jeg tilsluttede mig kirken fordi mine forældre gjorde det. Men jeg siger at det ikke passer, for jeg *ved* at kirken er sand. Jeg besluttede mig selv til at tilslutte mig den. Jeg fortæller altid de unge mennesker at jeg har mit eget vidnesbyrd, og at det ikke er hverken mine venners eller min families."

Søstrene kan godt huske hvordan det var at leve uden evangeliet. „Mennesker der er født i kirken, er ikke altid klar over hvilken værdi de der har," siger Nathalie. „Jeg kan huske hvordan det var ikke at have kirken, og jeg ved at vi har Herrens ånd i vores hjem nu. Jeg beder for alt hvad jeg har med at gøre. Jeg kan føle at Herrens ånd vejleder mig. Det er hemmeligheden ved det hele – det er vidunderligt."

Hele familien LeGault har gjort det til en vane at forsøge at leve nær Ånden. Kort efter at bror LeGault havde bedt om hjælp til at finde en med hvem han kunne dele evangeliet, blev han tilskyndet til at dreje bort fra hovedvejen og standse ved en benzintank, selv om han ikke manglede benzin. Der holdt en ung mand på motorcykel. Han var blevet træt af at køre. Bror LeGault tilbød ham at sætte motorcyklen ind i hans stationcar, og så kørte han den unge mand til Montreal. Den unge mand blev imponeret over denne venlighed og ville gerne vide noget mere om familien LeGault og hvorfor de var så kærlige. Han fik missionærlektier. Familien LeGault bad til at den unge mand måtte få et vidnesbyrd. Et par uger efter blev han døbt i kirken.

„Når der sker sådan noget, så gør vi det til en familieaktivitet," siger Chantal. „Vi bad allesammen for at den unge mand ville lytte til sandheden. Vi arbejder sammen om at dele evangeliet med andre."

„Vi forsøger at sige til vor himmelske Fader: ‚Vi vil gøre som du ønsker, gør os til det du ønsker vi skal være,'" siger Nathalie. „Når vi lader ham gøre det, så sker der de mest vidunderlige ting." □

Redaktørens bemærkning: Indsamlingen og salget af honning har hjulpet de unge i LeMoyne ward til at samarbejde om at forkynde evangeliet. Musikken har tjent det samme formål for de syngende LeGault søstre. Hvilke evangelieorienterede projekter eller aktiviteter har de unge i jeres ward/gren eller stav været med til, enten gruppevis eller personligt? Vi modtager med tak lignende artikler som „Honning og sød musik i Quebec". Send dem til: Editorial Advisor, Translation Division, Postfach 1568, D-6382 Friedrichsdorf 1. Vi foretrækker at artiklerne er maskinskrevne. Vær så venlig at skrive jeres navn, adresse, ward og stav, og send hvad I har af sort/hvide billeder eller farvebilleder, som kan illustrere artiklen.

SJÆLE ER AF STOR VÆRDI

Paul B. Thurgood

Jeg lod tårerne få frit løb og begyndte at bede til Herren for den unge kvindes liv.

Jeg husker hvor spændende jeg synes sirenerne lød, når jeg hørte en ambulance suse afsted under udrykning. Hvor jeg ønskede at sidde bag rattet i sådan en vogn, og suse afsted for at hjælpe syge eller tilskadekomne. Efterhånden som jeg blev ældre blev drømmen til virkelighed. Jeg tog et førstehjælpskursus, studerede anatomi og fysiologi og gik endvidere på kursus og blev redder, så min drøm kunne blive til virkelighed.

Jeg var kun lige blevet færdig med skolen som 18-årig da jeg fik mit første job som ambulanceassistent i et privat firma. Der blev på den måde åbnet mange muligheder for mig i en ganske ung alder, og jeg fik hurtigt større kendskab til at behandle tilskadekomne. Jeg lærte meget om livet, som de fleste mennesker først lærer langt senere. Jeg kom også ud for mange prøvelser og fristelser som jeg aldrig før havde været ude for.

Jeg arbejde blandt ikke-mormoner i deres atmosfære. Det var den atmosfære som mine kirkeledere altid havde advaret mig imod, men dengang syntes jeg ikke at der var grund til at bekymre mig om det. Mit arbejde begyndte at komme i konflikt med mine kirkemøder. Jeg begyndte at stille mig selv spørgsmål og spekulerede meget på min fremtid. Jeg kunne se mig selv gå fremad indenfor lægeverdenen, og det synes som om intet stod i vejen for mig. Og så, på min 19-års fødselsdag tog jeg til Californien, og søgte en stilling som redder. Jeg blev antaget og kunne begynde til efterårssemesteret. Jeg vidste at det lige netop var det jeg ønskede at have med at gøre.

Pludselig mistede jeg enhver tanke om at tage på mission. Det var som om jeg ikke behøvede at træffe den beslut-

ning allerede da. Selvfølgelig havde jeg altid fortalt min familie og mine venner at jeg skulle på mission. Jeg fortalte endda min arbejdsgiver at jeg havde planer om at tage på mission. Men alt det synes jeg var helt uvæsentligt nu. Det eneste jeg var optaget af var min personlige tilfredsstillelse, og jeg tænkte slet ikke på hvilken åndelig udvikling jeg gik glip af. Profetens stemme gav dog stadig genlyd i mine tanker: „Enhver ung mand skal udføre en mission." Men tanken vendte altid tilbage: „To år – tænk hvor langt du kan være nået som redder på den tid!"

Jeg var forblindet af verdslig grådighed

Jeg vidste ikke hvad jeg skulle gøre. Dybt i mit hjerte vidste jeg at det var rigtigst at tage på mission, men jeg var forblindet af verdslig grådighed. Jeg spekulerede hele tiden på hvorvidt jeg skulle tage afsted eller ej. Jeg tænkte på det fra jeg stod op og til jeg gik i seng om aftenen, og da jeg arbejdede på skift, havde jeg masser af tid til at tænke.

En aften lige efter at jeg var gået i seng, blev jeg vækket ved at telefonen ringede. Det var ude fra motorvejen, de ringede efter en ambulance der skulle komme ud til en lastbilulykke, og det varede ikke længe før jeg var ude ved ulykkesstedet, hvor to biler var impliceret i en ulykke. En mindre bil var kørt ind bag i en lastbil, belæsset med træstolper. I den lille smadrede bil sad to passagerer – et ungt nygift par. Manden, som kørte bilen, var dræbt på stedet. Hans kone var alvorligt såret. Vi arbejdede desperat for at redde den yndige 19-årige piges liv, som langsomt syntes at ebbe ud. Jeg spekulerede ved mig selv på hvordan det kunne være at noget så forfærdeligt skulle ske, for dette dejlige ægtepar, nu var deres fremtidsplaner og deres lykke totalt spoleret! Vi kørte afsted med fuld udrykning til hospitalet, hvor højt uddannede læger og sygeplejerske stod og ventede. Der kom hurtigt en helikopter for at transportere kvinden til et hospital i Salt Lake City, hvor hun fik særbehandling på grund af de alvorlige kvæstelser.

Da jeg var kommet mig lidt efter chocket over den forfærdelige ulykke, huskede jeg at jeg havde talt med motorvejspatruljen, som skulle meddele de nærmeste slægtninge om ulykken. Jeg glemmer aldrig det højtidelige udtryk han havde i ansigtet, og tårerne der glinsede i hans øjne da han tog afsted. Jeg tænkte ved mig selv: „En rædsom opgave! Hvad nu hvis det var mine forældre der skulle have denne meddelelse?" Så var der en anden tanke der slog mig: Hvordan ville jeg se ud i ansigtet når jeg skulle aflægge regnskab til Frelseren om den tid jeg havde tilbragt her på jorden?

Natteluften var kølig på grund af frosten. Jeg så mig omkring i natten, og lagde mærke til hvor klar og rolig himlen så ud. Jeg gav tårerne frit løb og de strømmede ned ad mine kinder, mens jeg bad til Herren for den unge kvindes liv. I det øjeblik, da mit hjerte svulmede af kærlighed og medfølelse, begyndte jeg omsider at forstå. Læger og sygeplejersker og reddere var vidunderlige, men de kunne kun redde legemet. De kunne ikke helbrede de sår der ligger dybere, dem der afholder os fra at komme hjem til vor Fader. Det er der kun én læge der kan, og jeg var ved at afslå min chance for at hjælpe ham! Jeg traf en beslutning. Jeg ville gøre alt hvad jeg kunne, for at arbejde for Mesterlægen. Jeg ville på mission!

Mine bønner blev besvaret

Dagene kom og gik. Og endelig – en måned senere, opdagede jeg at mine bønner var blevet besvaret. Den unge kvinde var udskrevet fra hospitalet, fuldstændig rask. Jeg takkede vor evige Fader så inderligt for dette svar. Men nu kom det største skridt af dem alle – min mission.

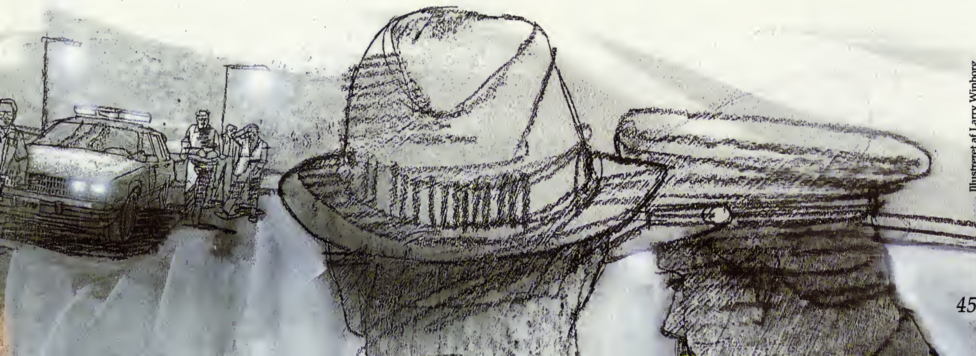
Mens jeg bad og forberedte mig, bekræftede Ånden for mig at jeg skulle tjene min himmelske Fader i missionsmarken.

Jeg glemmer aldrig den rolige, dejlige følelse jeg fik da jeg hørte vores stavspatriark forkynde den velsignelse over mig. Og jeg glemmer heller aldrig at det var den samme følelse jeg fik da jeg åbnede brevet fra en Guds profet om at jeg var kaldet til at arbejde i Harrisburg missionen i Pennsylvania. Selv mens jeg arbejdede i Pennsylvania, som repræsentant for Jesus Kristus, havde jeg denne særlige ro, som fortalte mig at jeg havde truffet det rigtige valg.

Før jeg tog på mission troede jeg ikke at der fandtes nogen følelse i verden der kunne sammenlignes med at vide at et menneske atter kunne gå på grund af min hjælp, men jeg tog fejl.

Der findes ingen bedre følelse i verden end bevidstheden om at have hjulpet folk til at finde Jesu Kristi evangelium, i deres søgen efter den sande lykke og glæde.

Jeg ved af hele mit hjerte at denne kirke er sand! Jeg ved at Gud lever, at han hører og besvarer bønner. Jeg ved at Jesus er Kristus, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er hans sande kirke på jorden. Min mission beseglede disse kendsgerninger i mit hjerte på en måde som ingen ambulanceudrykning nogen sinde vil kunne. □

Illustreret af Larry Winborg

BJERGBESTIGNING

Satan forsøger at lokke os nærmere til kanten af sin omhyggeligt forberedte afgrund.

S. Olani Durrant

For nogen tid siden så jeg et billede som gjorde indtryk på mig. Det var et billede af en bjergbestiger i imponerende omgivelser i Alperne. Bjergene var skarpe til alle sider og de hævede sig over tusinde meter over dalene. På billedet stod bjergbestigeren ude ved kanten af en meget høj og en meget skarp klippe.

Dette billede gjorde et følelsesmæssigt indtryk på mig. Jeg kan ikke lide højder. Alt hvad der er over 3 meter højt gør mig svimmel. Og her stod denne bjergbestiger med tæerne næsten helt ud til kanten. Han har sikkert været opfyldt af spænding, som han stod der ved den yderste kant af verden. Jeg tror også at han har kunnet mærke faren ved det. Han stod faktisk overfor døden.

Samfundet kan beskytte sådanne bjergbestigere mod farer på to forskellige måder. Enten kan de sætte et rækværk op yderst ved klippen eller også kan de sørge for at der holder en ambulance parat nedenunder. Rækværket kunne forhindre folk i at falde ned, mens ambulancen kan skaffe folk behandling, når de er faldet ned.

Rækværket er tilsyneladende den bedste løsning. Men rækværket ville ødelægge oplevelsen for en bjergbestiger der elsker spænding.

Jeg kunne tænke mig at drage en sammenligning mellem bjerget og dette livs fristelser. Ligesom udsigten fra bjerget drager bjergbestigeren nærmere kanten, således vil Satans myter forsøge at lokke os nærmere yderkanten af hans omhyggeligt forberedte afgrund.

På vores rejse gennem livet vil Satan forsøge at lokke os nærmere klippekanten. Han giver os mulighed for at kigge ud over klippen. Hvis vi er nysgerrige, modige eller dumme forsøger vi måske at se hvor nær vi kan komme til kanten. Vi slipper taget i jernstangen og nøjes måske bare med at holde fast med spidsen af en finger. Hvis vi så ikke er forsigtige falder vi måske ud over kanten med en sagte stønnen. Det var spændende så længe det varede – at stå og se ud over kanten og vide at vi var så nær ved at omkomme, og var åh så sikre på at vi havde tingene under kontrol. Satan er ligeglad med hvilke midler han fanger os med – spiritus, tobak, narkotika, ønsket om velstand og magt, uærlighed eller lidenskabelighed. Han er klog nok. Han anvender hvad der er nærmest ved hånden.

Han kunne ikke sige nej til en drink

Jeg havde en ven der som ung ikke kunne sige nej til alkohol. Men for ham var det den rene gift. Han blev alkoholiker. Det fik de forfærdeligste følger for hans familie, og han kæmpede i årevis for at overvinde denne last. Heldigvis lykkedes det ham og han fik tid tilovers til at hjælpe andre. Men han mistede mange år sammen med sin unge familie, og dem får han aldrig tilbage. Han var også væk fra kirken. Alt tyder på at hans overståede drikkeri berøvede ham en evig familie.

Jeg husker et ungt par som havde svært ved at styre sig når de var alene sammen. De var bange for at miste deres dyd og besluttede sig til at gøre alt for at styre sig. Men de end-

te fortsat med at befinde sig et afsides sted, hvor de gik på kanten af klippen, som man kan kalde det. De faldt for netop det, som de havde bedt så inderligt om at have styrke til at modstå. Det var så spændende at kæle for hinanden, og det tiltrak dem mere end de rolige planer de havde lagt i dagslyset. Da de først havde prøvet at vandre på klippekanten blev de ivrigt ved med at søge ud til den.

Heldigvis indså pigen til sidst at det de manglede var en beslutning om at ændre adfærd, så hun gjorde det helt forbi, og på den måde slap hun for at falde ud over klippekanten.

Jeg har som biskop og højrådsmedlem gennem 10 år været med til adskillige kirkeretssager. Jeg kan vidne for jer om at ingen af disse medlemmer, som var for retten, holdt sig borte fra klippekanten. Deres rækværker, hvis de nogen sinde satte noget op, trængte virkelig til at repareres. De dansede til Satans pibe lige til de faldt ud over kanten.

Vi er her på jorden – du og jeg – for at blive prøvet og bevise at vi er værdige til at komme tilbage i vor Faders himmelske rige. Vi er her for, lige som Kristus, at overvinde fristelser og fortjene vores krone i det høje. Selv om vi har glemt alt, så er vi ikke opgivet. Vi får vejledning gennem skrifterne, råd af de levende profeter og andre inspirerede ledere, og de der er døbt af Guds præstedømme, har også Helligåndens gave.

Guds fulde rustning

Paulus' ord til efeserne giver både dig og mig nogle fortrinlige råd. Han sagde:

„Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb . . .

Tag derfor Guds fulde rustning på, at I må kunne stå imod på den onde dag og holde stand . . .

Så stå da med sandheden spændt som bælte om jeres lænder, og iførte ,retfærdigheden som brynje',

tag som sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium,

løft i al jeres færd troens skjold, hvormed I kan slukke alle den Ondes gloende pile,

tag imod ,frelsens hjelm' og Ånden sværd, som er Guds ord.

Gør dette til enhver tid under stadig påkaldelse og bøn, idet I altid beder i Ånden, og vær årvågne dertil med stadig udholdenhed og bøn for alle de hellige" (Ef. 6:11, 13–18).

Jeg har som far måttet hjælpe mine børn med at bygge deres egne rækværker ved klippekanten. Under min udførelse af denne store udfordring og ansvarsopgave, har jeg været opfyldt af håb om at det måtte lykkes, og vidst at der var mulighed for at gøre fejl. Men én ting ved jeg. Jeg er overhovedet ikke interesseret i at have en „middelmådig" sidste dages hellig familie. Mine børn har svært ved at klare den tanke. De synes at det er uretfærdigt når min hustru og jeg forlanger at de ikke spiller fodbold på sabbaten, for „det gør alle de andre børn"! Det er ikke retfærdigt at vi holder på at de skal være hjemme til en bestemt tid, for „de andre behøver ikke at være så tidligt hjemme!" Ser du, statistikken viser at det gennemsnitligt kun er hver tredie ung mand i kirken der tager på mission. Af unge sidste dages hellige er det kun gennemsnitligt 50 % der bliver viet i templet for tiden.

Når jeg tænker på mine sønner, kan jeg ikke se hvem af de tre der vil tage på mission og hvilke to der vil gå andre veje. Bliver det Jeff, hvis præsternes kvorum jeg er vejleder for? Dennis, hvis lilleputhold jeg er træner for? Andy, som synes at alt hvad hans far gør er aldeles fortræffeligt? Er der én af dem der i højere grad fortjener en missions velsignelser end de andre? Hvilke to vender ryggen til profeternes ord, så mine drenge kan blive regnet med til „gennemsnittet"? Hvis du kan, så sig mig hvilke to der vil finde på noget vigtigere at foretage sig?

Kan du hjælpe mig med at finde ud af hvilke af mine fire døtre der vil afslå de velsignelser der forkyndes ved templets altre? Mon det bliver Laura og Lynita, mine to gymnasieelever? Eller bliver det min lille musikalske Jeannine, eller lille Meg, der uden større anstrengelser får sin far til at smile? Hvilke to skal jeg erklære som uværdige? Uinteresserede? Troløse?

Jeg synes at udsigten til at få en „gennemsnits" sidste dages hellig familie absolut ikke kan tolereres. Men det er lige hvad jeg vil få, og hvad I vil få, hvis vi vælger at følge gennemsnitsvejen.

Jeg for min part mener at et af Satans bedste redskaber er at få dig og mig til at blive tilfredse med at tage gennemsnitsvejen – at lyve lidt, snyde lidt, drage lidt fordele, fordi det er så almindeligt. På den måde føres vi, som Nephi sagde „omhyggeligt ned til helvede" (2 Ne. 28:21).

Satans eksistens er en absolut realitet. Jeg har mærket det og kan bære vidnesbyrd om hans store magt, og det er frygtindgydende. Det er desuden mit vidnesbyrd at Kristus lever og at han giver os den nødvendige kundskab til at genkende synd og fejltagelser.

Jeg beder til at vi og vore børn vil sætte rækværker op. Jesus Kristus er kilden til vor styrke. Du og jeg har brug for den styrke, hvis vi skal kunne vende os fra det onde og komme tilbage til vor Fader i Himlen. □

Fra en tale afholdt ved Brigham Young universitetet, 10. juli 1984.

